

Europos Sąjungos oficialusis leidinys

L 263

Leidimas
lietuvių kalba

Teisės aktai

52 tomas
2009 m. spalio 7 d.

Turinys

I Aktai, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kuriuos skelbti privaloma

REGLAMENTAI

2009 m. spalio 6 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 929/2009, kuriuo nustatomos standartinės importo vertės, skirtos tam tikrų vaisių ir daržovių įvežimo kainai nustatyti	1
2009 m. spalio 6 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 930/2009, kuriuo iš dalies keičiamos Reglamente (EB) Nr. 877/2009 nustatytos kai kurių cukraus sektoriaus produktų tipinės kainos ir papildomi importo muitai 2009–2010 prekybos metais	3
★ 2009 m. spalio 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 931/2009, kuriuo uždraudžiama su Estijos vėliava plaukiojantiems laivams žvejoti atlantines silkes TJTT 28.1 pakvadratyje	5
★ 2009 m. spalio 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 932/2009, kuriuo uždraudžiama su Ispanijos vėliava plaukiojantiems laivams žvejoti ledjūrio menkes VI zonoje; Vb zonos EB vandenyse; XII ir XIV zonų EB ir tarptautiniuose vandenyse	7
★ 2009 m. spalio 6 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 933/2009, kuriuo nustatomos Tarybos reglamento (EB) Nr. 779/98 taikymo taisyklės, susijusias su leidimu naudoti tam tikras Turkijos kilmės paukštinės produktų importo į Bendriją kvotas ir susijusias su tokių kvotų administravimu	9

DIREKTYVOS

- ★ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/103/EB dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo patikrinimo ⁽¹⁾ 11

II Akta, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kurių skelbti neprivaloma

SPRENDIMAI

Komisija

2009/739/EB:

- ★ 2009 m. spalio 2 d. Komisijos sprendimas, kuriuo nustatomos valstybių narių informacijos mainų elektroniniu būdu praktinės priemonės pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje VI skyrių (pranešta dokumentu Nr. C(2009) 7493) ⁽¹⁾ 32

2009/740/EB:

- ★ 2009 m. spalio 6 d. Komisijos sprendimas, kuriuo daroma išimtis Prancūzijai pagal Sprendimą 2008/477/EB dėl 2 500–2 690 MHz dažnių juostos suderinimo antžeminėms sistemoms, kuriomis Bendrijoje galima teikti elektroninio ryšio paslaugas (pranešta dokumentu Nr. C(2009) 7514) 35

⁽¹⁾ Tekstas svarbus EEE

I

(Aktai, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kuriuos skelbti privaloma)

REGLAMENTAI

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 929/2009

2009 m. spalio 6 d.

**kuriuo nustatomos standartinės importo vertės, skirtos tam tikrų vaisių ir daržovių įvežimo kainai
nustatyti**

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos Bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1234/2007, nustatantį bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas („Bendras bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas“) ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į 2007 m. gruodžio 21 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1580/2007, nustatantį Tarybos reglamentų (EB) Nr. 2200/96, (EB) Nr. 2201/96 ir (EB) Nr. 1182/2007 įgyvendinimo vaisių ir daržovių sektoriuje taisykles ⁽²⁾, ypač į jo 138 straipsnio 1 dalį,

kadangi:

Reglamente (EB) Nr. 1580/2007, taikant daugiašalių derybų dėl prekybos Urugvajaus raunde rezultatus, yra numatyti kriterijai, kuriuos Komisija taiko nustatydamas standartinės importo iš trečiųjų šalių vertes produktams ir laikotarpiams, išvardytiems minėto reglamento XV priedo A dalyje,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Reglamento (EB) Nr. 1580/2007 138 straipsnyje minimos standartinės importo vertės yra nustatytos šio reglamento priede.

2 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja 2009 m. spalio 7 d.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, 2009 m. spalio 6 d.

Komisijos vardu

Jean-Luc DEMARTY

Žemės ūkio ir kaimo plėtros generalinis direktorius

⁽¹⁾ OL L 299, 2007 11 16, p. 1.

⁽²⁾ OL L 350, 2007 12 31, p. 1.

PRIEDAS

Standartinės importo vertės, skirtos kai kurių vaisių ir daržovių įvežimo kainai nustatyti

(EUR/100 kg)

KN kodas	Trečiosios šalies kodas ⁽¹⁾	Standartinė importo vertė
0702 00 00	MK	28,7
	ZZ	28,7
0707 00 05	TR	114,4
	ZZ	114,4
0709 90 70	TR	110,4
	ZZ	110,4
0805 50 10	AR	93,2
	CL	77,5
	TR	80,9
	ZA	69,8
	ZZ	80,4
0806 10 10	BR	235,1
	EG	159,5
	TR	103,6
	US	152,0
	ZZ	162,6
0808 10 80	BR	63,0
	CL	87,3
	NZ	70,3
	US	80,3
	ZA	67,3
	ZZ	73,6
0808 20 50	AR	82,8
	CN	58,3
	TR	97,2
	ZA	78,9
	ZZ	79,3

⁽¹⁾ Šalių nomenklatūra yra nustatyta Komisijos Reglamentu (EB) Nr. 1833/2006 (OL L 354, 2006 12 14, p. 19). Kodas „ZZ“ atitinka „kitas šalis“.

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 930/2009**2009 m. spalio 6 d.****kuriuo iš dalies keičiamos Reglamente (EB) Nr. 877/2009 nustatytos kai kurių cukraus sektoriaus produktų tipinės kainos ir papildomi importo muitai 2009–2010 prekybos metais**

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos Bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1234/2007, nustatantį bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas („Bendras bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas“) ⁽¹⁾,atsižvelgdama į 2006 m. birželio 30 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 951/2006, nustatantį išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 318/2006 įgyvendinimo taisykles dėl prekybos su trečiosiomis šalimis cukraus sektoriuje ⁽²⁾, ypač į jo 36 straipsnio, 2 dalies antros pastraipos antrąjį sakinį,

kadangi:

- (1) Tipinės kainos ir papildomų importo muitų dydžiai, taikytini baltajam cukrui, žaliaviniam cukrui ir kai

kuriems sirupams 2009–2010 prekybos metais buvo nustatyti Komisijos reglamente (EB) Nr. 877/2009 ⁽³⁾. Šios kainos ir muitų dydžiai buvo paskutinį kartą pakeisti Komisijos reglamentu (EB) Nr. 928/2009 ⁽⁴⁾.

- (2) Šiuo metu Komisijos turimi duomenys rodo, kad reikia iš dalies pakeisti minėtus dydžius pagal Reglamente (EB) Nr. 951/2006 nustatytas taisykles ir nuostatas,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Reglamento (EB) Nr. 951/2006 36 straipsnyje išvardytiems produktams taikomos tipinės kainos ir papildomi importo muitai 2009–2010 prekybos metais, numatyti Reglamente (EB) Nr. 877/2009, yra iš dalies pakeičiami ir nurodomi šio reglamento priede.

2 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja 2009 m. spalio 7 d.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, 2009 m. spalio 6 d.

Komisijos vardu

Jean-Luc DEMARTY

Žemės ūkio ir kaimo plėtros generalinis direktorius

⁽¹⁾ OL L 299, 2007 11 16, p. 1.

⁽²⁾ OL L 178, 2006 7 1, p. 24.

⁽³⁾ OL L 253, 2009 9 25, p. 3.

⁽⁴⁾ OL L 262, 2009 10 6, p. 38.

PRIEDAS

Iš dalies pakeisti baltojo cukraus, žaliavinio cukraus ir produktų, kurių KN kodas yra 1702 90 95 tipinių kainų ir papildomų importo muitų dydžiai, taikomi nuo 2009 m. spalio 7 d.

(EUR)

KN kodas	Tipinė kaina už 100 kg neto atitinkamo produkto	Papildomas muistas už 100 kg neto atitinkamo produkto
1701 11 10 ⁽¹⁾	35,59	0,61
1701 11 90 ⁽¹⁾	35,59	4,23
1701 12 10 ⁽¹⁾	35,59	0,47
1701 12 90 ⁽¹⁾	35,59	3,93
1701 91 00 ⁽²⁾	40,52	5,31
1701 99 10 ⁽²⁾	40,52	2,18
1701 99 90 ⁽²⁾	40,52	2,18
1702 90 95 ⁽³⁾	0,41	0,27

⁽¹⁾ Nustatoma už standartinę kokybę, kaip ji apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 IV priedo III dalyje.

⁽²⁾ Nustatoma už standartinę kokybę, kaip ji apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 IV priedo II dalyje.

⁽³⁾ Nustatoma už kiekvieną proc. sacharozės kiekio.

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 931/2009**2009 m. spalio 5 d.****kuriuo uždraudžiama su Estijos vėliava plaukiojantiems laivams žvejoti atlantines silkes TJTT 28.1 pakvadratyje**

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką ⁽¹⁾, ypač į jo 26 straipsnio 4 dalį,atsižvelgdama į 1993 m. spalio 12 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 2847/93, nustatantį bendros žuvininkystės politikos kontrolės sistemą ⁽²⁾, ypač į jo 21 straipsnio 3 dalį,

kadangi:

- (1) 2008 m. lapkričio 28 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1322/2008, kuriuo nustatomos Baltijos jūroje 2009 m. taikomos tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių žvejybos galimybės ir susijusios sąlygos ⁽³⁾, nustatomos kvotos 2009 metams.
- (2) Remiantis Komisijai pateikta informacija, žvejojami šio reglamento priede nurodytų išteklių žuvis, laivai, kurie plaukioja su tame priede nurodytos valstybės narės vėliava arba yra toje valstybėje narėje registruoti, išnaudojo 2009 metams skirtą kvotą.

- (3) Todėl būtina uždrausti žvejoti, laikyti laivuose, perkrauti ir iškrauti tų išteklių žuvis,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Kvotos išnaudojimas

Šio reglamento priede nurodytai valstybei narei 2009 metams skirta tame priede nurodytų išteklių žvejybos kvota laikoma išnaudota nuo tame priede nustatytos dienos.

2 straipsnis

Draudimas

Nuo šio reglamento priede nustatytos dienos laivams, kurie plaukioja su tame priede nurodytos valstybės narės vėliava arba yra toje valstybėje narėje registruoti, uždraudžiama žvejoti tame priede nurodytų išteklių žuvis. Draudžiama laivuose laikyti, perkrauti arba iškrauti tokių laivų po nurodytos dienos sužvejotas minėtų išteklių žuvis.

3 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 2009 m. spalio 5 d.

Komisijos vardu

Fokion FOTIADIS

Jūrų reikalų ir žuvininkystės generalinis direktorius

⁽¹⁾ OL L 358, 2002 12 31, p. 59.

⁽²⁾ OL L 261, 1993 10 20, p. 1.

⁽³⁾ OL L 345, 2008 12 23, p. 6.

PRIEDAS

Nr.	E2/EE/BS/001
Valstybė narė	Estija
Ištekliai	HER/03D.RG
Rūšis	Atlantinė silkė (<i>Clupea harengus</i>)
Zona	28.1 pakvadratis
Data	2009 7 12

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 932/2009

2009 m. spalio 5 d.

kuriuo uždraudžiama su Ispanijos vėliava plaukiojantiems laivams žvejoti ledjūrio menkes VI zonoje; Vb zonos EB vandenyse; XII ir XIV zonų EB ir tarptautiniuose vandenyse

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką ⁽¹⁾, ypač į jo 26 straipsnio 4 dalį,atsižvelgdama į 1993 m. spalio 12 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 2847/93, nustatantį bendros žuvininkystės politikos kontrolės sistemą ⁽²⁾, ypač į jo 21 straipsnio 3 dalį,

kadangi:

- (1) 2009 m. sausio 16 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 43/2009, kuriuo 2009 metams nustatomos tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių žvejybos galimybės ir susijusios sąlygos, taikomos Bendrijos vandenyse ir Bendrijos laivams vandenyse, kuriuose reikalaujama nustatyti žvejybos apribojimus ⁽³⁾, nustatomos kvotos 2009 metams.
- (2) Remiantis Komisijai pateikta informacija, žvejojami šio reglamento priede nurodytų išteklių žuvis, laivai, kurie plaukioja su tame priede nurodytos valstybės narės vėliava arba yra toje valstybėje narėje registruoti, išnaudojo 2009 metams skirtą kvotą.

- (3) Todėl būtina uždrausti žvejoti, laikyti laivuose, perkrauti ir iškrauti tų išteklių žuvis,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Kvotos išnaudojimas

Šio reglamento priede nurodytai valstybei narei 2009 metams skirta tame priede nurodytų išteklių žvejybos kvota laikoma išnaudota nuo tame priede nustatytos dienos.

2 straipsnis

Draudimas

Nuo šio reglamento priede nustatytos dienos laivams, kurie plaukioja su tame priede nurodytos valstybės narės vėliava arba yra toje valstybėje narėje registruoti, uždraudžiama žvejoti tame priede nurodytų išteklių žuvis. Draudžiama laivuose laikyti, perkrauti arba iškrauti tokių laivų po nurodytos dienos sužvejotas minėtų išteklių žuvis.

3 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 2009 m. spalio 5 d.

Komisijos vardu

Fokion FOTIADIS

Jūrų reikalų ir žuvininkystės generalinis direktorius

⁽¹⁾ OL L 358, 2002 12 31, p. 59.

⁽²⁾ OL L 261, 1993 10 20, p. 1.

⁽³⁾ OL L 22, 2009 1 26, p. 1.

PRIEDAS

Nr.	22/T&Q
Valstybė narė	Ispanija
Ištekliai	POK/561214
Rūšis	Ledjūrio menkė (<i>Pollachius virens</i>)
Zona	VI zona; Vb zonos EB vandenys; XII ir XIV zonų EB ir tarptautiniai vandenys
Data	2009 9 1

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 933/2009

2009 m. spalio 6 d.

kuriuo nustatomos Tarybos reglamento (EB) Nr. 779/98 taikymo taisyklės, susijusias su leidimu naudoti tam tikras Turkijos kilmės paukštienos produktų importo į Bendriją kvotas ir susijusias su tokių kvotų administravimu

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas⁽⁶⁾ 308a, 308b straipsnius ir 308c straipsnio 1 dalį.

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1234/2007, nustatantį bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas („Bendrą bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentą“)⁽¹⁾, ypač į jo 144 straipsnio 1 dalį, 148 ir 4 straipsnius,

(4) Atsižvelgiant į perėjimo nuo vienos administravimo sistemos prie kitos ypatumus reikėtų, kad šiame reglamente aptariama kvota nebūtų laikoma kritine kaip apibrėžta Reglamento (EEB) Nr. 2454/93 308c straipsnyje. Vis dėlto, negalima atmesti galimybės, kad dėl naujų aplinkybių kvota taps kritine, kaip apibrėžta minėtame straipsnyje.

atsižvelgdama į 1998 m. balandžio 7 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 779/98 dėl Turkijos kilmės žemės ūkio produktų importo į Bendriją, panaikinantį Reglamentą (EEB) Nr. 4115/86 ir iš dalies keičiantį Reglamentą (EB) Nr. 3010/95, ypač į jo 1 straipsnį⁽²⁾,

(5) Todėl Reglamentas (EB) Nr. 1383/2007 turėtų būti panaikintas ir pakeistas nauju reglamentu. Vis dėlto yra tikslinga, kad minėtas reglamentas būtų toliau taikomas importo licencijoms, išduotoms ankstesniems, nei šiame reglamente numatytiems, kvotų laikotarpiams.

kadangi:

(6) Šiame reglamente numatytos priemonės atitinka Bendro žemės ūkio rinkų organizavimo vadovybos komiteto nuomonę,

(1) 1998 m. vasario 25 d. EB ir Turkijos asociacijos tarybos sprendime Nr. 1/98 dėl žemės ūkio produktų prekybos režimo⁽³⁾ nustatytas palankesnis režimas, taikomas Turkijos kilmės žemės ūkio produktų importui į Bendriją.

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

(2) 2007 m. lapkričio 26 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1383/2007, nustatančiu išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 779/98 taikymo taisykles, susijusias su leidimu naudoti tam tikras paukštienos sektoriaus produktų, kurių kilmės šalis yra Turkija, Bendrijos tarifines kvotas ir susijusias su tokių kvotų administravimu⁽⁴⁾, buvo pakeistas Reglamentas (EB) Nr. 1396/98⁽⁵⁾ ir leista naudoti paukštienos sektoriaus produktų importo tarifines kvotas bei nustatytos tokių kvotų administravimo taisyklės.

1. Šiuo reglamentu leidžiama pradėti naudoti priede nurodytą paukštienos sektoriaus produktų importo tarifinę kvotą.

Metinę tarifinę kvotą leidžiama naudoti nuo sausio 1 d. iki gruodžio 31 d. („importo kvotos laikotarpis“).

(3) Pasiekus teigiamų rezultatų taikant eiliškumo principą kituose žemės ūkio sektoriuose ir siekiant supaprastinti administravimą reikėtų, kad nuo šiol kvota, kuriai taikomas šis reglamentas, būtų administruojama remiantis (EB) Nr. 1234/2007 144 straipsnio 2 dalies a punkte nustatytu metodu. Tai turėtų būti daroma pagal 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB)

2. Šio reglamento priede nurodyta kvota administruojama remiantis Reglamento (EEB) Nr. 2454/93 308a, 308b straipsniais ir 308c straipsnio 1 dalimi. To reglamento 308c straipsnio 2 ir 3 dalys netaikomos.

2 straipsnis

Pagal šio reglamento priede nurodytą kvotą importuoti produktai į laisvą apyvartą išleidžiami pateikus kilmės įrodymą, kuris išduodamas pagal EB ir Turkijos asociacijos tarybos sprendimo Nr. 1/98 priede pateikto 3 protokolo 16 straipsnio nuostatas.

⁽¹⁾ OL L 299, 2007 11 16, p. 1.

⁽²⁾ OL L 113, 1998 4 15, p. 1.

⁽³⁾ OL L 86, 1998 3 20, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 309, 2007 11 27, p. 34.

⁽⁵⁾ OL L 187, 1998 7 1, p. 41.

⁽⁶⁾ OL L 253, 1993 10 11, p. 1.

3 straipsnis

Reglamentas (EB) Nr. 1383/2007 panaikinamas. Vis dėlto jis ir toliau taikomas licencijų, išduotų iki 2010 m. sausio 1 d. atveju, iki tų licencijų galiojimo pabaigos.

4 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja septintą dieną nuo jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šis reglamentas taikomas nuo 2010 m. sausio 1 d.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, 2009 m. spalio 6 d.

Komisijos vardu
Mariann FISCHER BOEL
Komisijos narė

PRIEDAS

Eilės numeris	KN kodas	Kvotai taikomas muitas (EUR/t)	Metinė tarifinė kvota (neto svoris tonomis)
09.0244	0207 25 10	170	1 000
	0207 25 90	186	
	0207 27 30	134	
	0207 27 40	93	
	0207 27 50	339	
	0207 27 60	127	
	0207 27 70	230	

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2009/103/EB

2009 m. rugsėjo 16 d.

dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo patikrinimo

(kodifikuota redakcija)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 95 straipsnio 1 dalį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽²⁾,

kadangi:

(1) 1972 m. balandžio 24 d. Tarybos direktyva 72/166/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo įgyvendinimu, suderinimo ⁽³⁾, 1983 m. gruodžio 30 d. Antroji Tarybos direktyva 84/5/EEB dėl valstybių narių teisės aktų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo ⁽⁴⁾, 1990 m. gegužės 14 d. Trečioji Tarybos direktyva 90/232/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo ⁽⁵⁾, 2000 m. gegužės 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsa-

komybės draudimu, suderinimo (ketvirtoji transporto priemonių draudimo direktyva) ⁽⁶⁾ buvo keletą kartų ⁽⁷⁾ iš esmės keičiamos. Siekiant aiškumo ir racionalumo šios keturios direktyvos ir 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 72/166/EEB, 84/5/EEB, 88/357/EEB ir 90/232/EEB bei Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/26/EB dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ⁽⁸⁾, turėtų būti kodifikuotos.

(2) Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas (toliau – transporto priemonių draudimas) yra ypač svarbus Europos piliečiams, nepriklausomai nuo to, ar jie yra draudėjai, ar įvykio metu nukentėję asmenys. Jis taip pat labai svarbus draudimo įmonėms, nes sudaro didelę ne gyvybės draudimo veiklos Bendrijoje dalį. Transporto priemonių draudimas taip pat daro įtaką laisvam asmenų ir transporto priemonių judėjimui. Todėl transporto priemonių draudimo vidaus rinkos stiprinimas ir konsolidavimas turėtų būti svarbiausias Bendrijos veiksmų finansinių paslaugų srityje tikslas.

(3) Kiekviena valstybė narė turėtų imtis visų tinkamų priemonių, būtinų užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra jos teritorijoje, valdytojų civilinė atsakomybė. Apdraustosios atsakomybės apimtis ir draudimo sąlygos turi būti nustatomos remiantis šiomis priemonėmis.

(4) Siekiant išvengti neteisingo šios direktyvos aiškinimo ir palengvinti laikinus registracijos numerius turinčioms transporto priemonėms draudimo apsaugos suteikimą, apibrėžiant teritoriją, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, turėtų būti nurodoma valstybės, kurios registracijos numerius turi transporto priemonė, teritorija, nepriklausomai nuo to, ar šie registracijos numeriai yra nuolatiniai ar laikini.

⁽¹⁾ OL C 224, 2008 8 30, p. 39.

⁽²⁾ 2008 m. spalio 21 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2009 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimas.

⁽³⁾ OL L 103, 1972 5 2, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 8, 1984 1 11, p. 17.

⁽⁵⁾ OL L 129, 1990 5 19, p. 33.

⁽⁶⁾ OL L 181, 2000 7 20, p. 65.

⁽⁷⁾ Žr. I priedo A dalį.

⁽⁸⁾ OL L 149, 2005 6 11, p. 14.

- (5) Laikantis bendrojo kriterijaus, kad registracijos numeriai nurodo įprastinę transporto priemonės buvimo vietą, turėtų būti numatyta speciali taisyklė tuo atveju, kai įvykį sukelia transporto priemonė, kuri neturi registracijos numerių arba kurios registracijos numeriai neatitinka arba nebeatitinka šios transporto priemonės. Šiuo atveju bei siekiant vienintelio tikslo – sureguliuoti žalos atlyginimą, įprastinė transporto priemonės buvimo vieta turėtų būti laikoma teritorija, kurioje įvyko įvykis.
- (6) Motorinių transporto priemonių draudimo sisteminių patikrinimų uždraudimas turėtų būti taikomas transporto priemonėms, kurių įprastinė buvimo vieta yra kitos valstybės narės teritorijoje ir transporto priemonėms, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiosios valstybės teritorijoje, bet kuriomis atvykstama iš kitos valstybės narės teritorijos. Gali būti leidžiami tik nesistemingi patikrinimai, kurie yra nediskriminuojantys ir vykdomi tik kaip kontrolės, skirtos patikrinti ne tik draudimą, dalis.
- (7) Žaliosios kortelės tikrinimas įvažiuojant į valstybę narę transporto priemonėmis, kurių įprastinė buvimo vieta yra kitoje valstybėje narėje, gali būti panaikintas nacionalinių draudikų biurų sudarytu susitarimu, kuriuo kiekvienas nacionalinis draudikų biuras užtikrintų, kad pagal nacionalinės teisės aktuose nustatytas sąlygas atlyginama bet kokia šiomis transporto priemonėmis jo teritorijoje padaryta kompensuotina žala, nepaisant to, ar ši transporto priemonė apdrausta, ar ne.
- (8) Toks garantinis susitarimas grindžiamas prielaida, kad visos po Bendrijos teritoriją judančios Bendrijos motorinės transporto priemonės yra apdraustos. Todėl kiekvienos valstybės narės nacionalinės teisės aktuose turėtų būti numatytas visoje Bendrijos teritorijoje galiojantis privalomas transporto priemonių civilinės atsakomybės draudimas.
- (9) Šioje direktyvoje numatyta sistema galėtų būti taikoma ir transporto priemonėms, kurių įprastinė buvimo vieta yra bet kurios trečiosios valstybės, su kuria valstybių narių nacionaliniai biurai yra sudarę panašų susitarimą, teritorijoje.
- (10) Kiekviena valstybė narė turėtų galėti nukrypti nuo bendros pareigos reikalauti privalomai apdrausti tam tikriems fiziniams ir viešiesiems arba privatiesiems juridiniams asmenims priklausančias transporto priemones. Šių transporto priemonių sukeltų įvykių atveju valstybė narė, taikanti tokias nukrypti leidžiančias nuostatas, turėtų paskirti instituciją arba įstaigą, atsakingą už žalos atlyginimą kitoje valstybėje narėje įvykusio įvykio metu nukentėjusiems asmenims. Turėtų būti užtikrinta, kad žala būtų tinkamai atlyginama ne tik šių transporto priemonių užsienyje sukeltų įvykių metu nukentėjusiems asmenims, bet ir asmenims, nukentėjusiems dėl toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, įvykusio įvykio, nepriklausomai nuo to, ar jie gyvena šioje valstybėje narėje. Be to, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad būtų pateiktas atleisti nuo pareigos privalomai apsidrausti asmenų, ir institucijų bei įstaigų, atsakingų už žalos atlyginimą asmenims, nukentėjusiems tokių transporto priemonių sukeltų įvykių metu, sąrašas Komisijai paskelbti.
- (11) Kiekviena valstybė narė turėtų galėti nukrypti nuo bendros pareigos reikalauti privalomai apdrausti tam tikras transporto priemonių rūšis arba tam tikras transporto priemones, turinčias specialius registracijos numerius. Tokiu atveju kitoms valstybėms narėms, kai transporto priemonėmis atvykstama į jų teritoriją, leidžiama reikalauti galiojančios žaliosios kortelės arba pasienio draudimo sutarties tam, kad būtų užtikrintas žalos, kurią gali sukelti šios transporto priemonės sukeltas įvykis jų teritorijoje, atlyginimas nukentėjusiems asmenims. Vis dėlto kadangi pasienio kontrolės Bendrijoje panaikinimas reiškia, jog nebeįmanoma užtikrinti, kad sieną kertančios transporto priemonės būtų apdraustos, negali būti užtikrinamas žalos atlyginimas nukentėjusiems asmenims dėl užsienyje įvykusių įvykių. Taip pat turėtų būti užtikrinta, kad žala būtų tinkamai atlyginama ne tik šių transporto priemonių užsienyje sukeltų įvykių metu nukentėjusiems asmenims, bet ir toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, sukeltų įvykių metu nukentėjusiems asmenims. Šiuo tikslu valstybės narės tokių transporto priemonių sukeltų įvykių metu nukentėjusius asmenis turėtų vertinti taip pat, kaip ir neapdraustų transporto priemonių sukeltų įvykių metu nukentėjusius asmenis. Iš tikrųjų, neapdraustų transporto priemonių sukeltų įvykių metu nukentėjusiems asmenims žalą turėtų atlyginti valstybės narės, kurioje įvyko įvykis, žalos atlyginimo įstaiga. Kai žalos atlyginimo įstaiga atlygina žalą asmenims, nukentėjusiems transporto priemonių, kurioms taikoma minėta nukrypti leidžianti nuostata, sukeltų įvykių metu, jis turėtų galėti pateikti reikalavimą atlyginti žalą valstybės narės, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, įstaigai. Praėjus tam tikram laikotarpiui, per kurį įgyvendinama ir taikoma galimybė pasinaudoti šia nukrypti leidžiančia nuostata bei atsižvelgiant į įgytą patirtį, Komisija prirėikus turėtų pateikti pasiūlymus dėl jos pakeitimo ar panaikinimo.
- (12) Valstybių narių pareiga užtikrinti, kad draudimas padengtų bent tam tikras mažiausias sumas, yra svarbus nukentėjusių asmenų apsaugos elementas. Mažiausios sumos, skirtos atlyginti žalą asmeniui, turėtų būti apskaičiuotos taip, kad būtų visiškai ir teisingai atlyginta visiems nukentėjusiems asmenims, kurie patyrė labai sunkių sužalojimų, tačiau reikia atsižvelgti į nedažnai pasitaikančius įvykius, kai sužalojama keletas asmenų, ir į nedidelį skaičių įvykių, per kuriuos keletas nukentėjusių asmenų vieno įvykio metu patiria labai sunkius sužalojimus. Turėtų būti nustatytos mažiausios atlyginamos sumos kiekvienam nukentėjusiam asmeniui arba kiekvienam įvykiui. Siekiant, kad minėtos mažiausios sumos būtų įtvirtintos kiek galima lengviau, reikia nustatyti pereinamąjį laikotarpį. Vis dėlto turėtų būti numatytas trumpesnis nei minėtas pereinamasis laikotarpis, per kurį valstybės narės turėtų padidinti mažiausias sumas, kad jos sudarytų ne mažiau kaip pusę numatytų sumų.

- (13) Siekiant užtikrinti, kad mažiausia draudimo suma laikui bėgant nenuvertėtų, turėtų būti nustatyta periodinės peržiūros sąlyga, kaip rodiklį naudojant Eurostato skelbiamą Europos vartotojų kainų indeksą (EVKI), kaip numatyta 1995 m. spalio 23 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 2494/95 dėl suderintų vartotojų kainų indeksų⁽¹⁾. Taip pat turėtų būti nustatytos šią peržiūrą reglamentuojančios procedūrinės taisyklės.
- (14) Būtina numatyti, kad įstaiga užtikrintų, jog nukentėjęs asmuo neliktų be žalos atlyginimo, jeigu įvykį sukėlė neapdrausta arba nenustatyta transporto priemonė. Svarbu numatyti, kad ši įstaiga taptų pirmąja institucija, į kurią tokio įvykio metu nukentėjęs asmuo galėtų kreiptis tiesiogiai. Vis dėl to valstybėms narėms turėtų būti palikta galimybė taikyti tam tikras ribotas išimtis dėl šios įstaigos mokamo žalos atlyginimo ir numatyti, kad, stengiantis išvengti sukčiavimų, nenustatyta transporto priemone padarytos žalos turtui atlyginimas galėtų būti apribotas arba visai nemokamas.
- (15) Nukentėjusiųjų asmenų interesų labai tam tikras išimtis numatančios nuostatos turėtų būti taikomos tik draudiko ir už įvykį atsakingo asmens santykiams. Vis dėlto valstybės narės gali nustatyti, kad pavogtų ar prievarta užvaldytų transporto priemonių atveju žalos atlyginimą išmokėtų pirmiau minėta įstaiga.
- (16) Stengiantis palengvinti šios įstaigos finansinę naštą, valstybės narės gali numatyti tam tikro dydžio frančizės taikymą, jei ši įstaiga kompensuoja žalą turtui, padarytą pavogtomis ar prievarta užvaldytomis transporto priemonėmis.
- (17) Galimybė riboti teisėtai priklausantį žalos atlyginimą nukentėjusiems asmenims arba jo visai nemokėti remiantis tuo, kad nenustatyta transporto priemonė, neturėtų būti taikoma, kai žalą atlyginanti įstaiga bet kuriam dėl to paties įvykio, kurio metu buvo padaryta žala turtui, nukentėjusiam asmeniui išmokėjo žalos atlyginimą už didelę žalą asmeniui. Valstybės narės gali numatyti frančizės, neviršijančios šioje direktyvoje nustatytos didžiausios ribos, taikymą nukentėjusiam asmeniui, kurio turtui padaryta žala. Sąlygos, kuriomis žala asmeniui laikytina didele, turėtų būti nustatytos valstybės narės, kurioje įvyko įvykis, teisės aktais arba administracinėmis nuostatomis. Nustatydamas šias sąlygas, valstybė narė gali atsižvelgti, *inter alia*, į tai, ar dėl šių sužalojimų buvo reikalingas gydymas ligoninėje.
- (18) Jeigu žala buvo padaryta neapdrausta transporto priemone, įstaiga, kuri kompensuoja žalą asmenims, nukentėjusiems dėl eismo įvykių, kuriuos sukėlė neapdraustos arba nenustatytos transporto priemonės, turi geresnes galimybes negu nukentėjęs asmuo pareikšti ieškinį atsakingai šaliai. Todėl reikėtų nustatyti, kad ši įstaiga negalėtų reikalauti, siekiant atlyginti žalą nukentėjusiajam asmeniui, jog šis privalėtų įrodyti, kad atsakingas asmuo negali mokėti arba atsisako tą daryti.
- (19) Kad būtų išvengta delsimo atlyginti žalą, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad, iškilus ginčui tarp pirmiau minimos įstaigos ir civilinės atsakomybės draudiko dėl to, kuris iš jų turi atlyginti žalą nukentėjusiam asmeniui, viena iš šių šalių būtų paskirta privalanti iš pradžių išmokėti žalos atlyginimą iki bus išspręstas ginčas.
- (20) Turėtų būti užtikrinta, jog su nukentėjusiais asmenimis eismo įvykio metu bus elgiamasi vienodai, nepaisant to, kur Bendrijoje įvyko įvykis.
- (21) Apdraustojo, vairuotojo ar bet kurio kito atsakingo asmens šeimos nariams jų asmeniui padarytos žalos atveju turi būti suteikta apsauga, lygiavertė tretiesiems asmenims suteikiamai apsaugai.
- (22) Pėsčiųjų, dviratininkų ir kitų nemotorinių transporto priemonių valdytojų, kurie paprastai yra silpnoji šalis įvykio metu, žala asmeniui arba turtui turėtų būti apdrausta privalomuoju su įvykiu susijusios transporto priemonės draudimu, jeigu pagal nacionalinę civilinę teisę jie turi teisę į žalos atlyginimą. Ši nuostata neturi poveikio nei civilinei atsakomybei, nei žalos atlyginimo dydžiui konkrečiau įvykio atveju pagal nacionalinės teisės aktus.
- (23) Didžiausias galiojančių teisės aktų pasiekimas – visų transporto priemonės keleivių įtraukimas į draudimo apsaugą. Šiam tikslui iškiltų pavojus, jeigu nacionalinės teisės aktai arba kuri nors draudimo sutartyje esanti sąlyga neįtrauktų keleivių į draudimo apsaugą dėl to, kad jie žinojo ar turėjo žinoti apie tai, kad įvykio metu transporto priemonės vairuotojas buvo paveiktas alkoholio ar kitų kvaišalų. Keleivis paprastai negali teisingai įvertinti vairuotojo apsvaigimo laipsnio. Mažinant draudimo apsaugą keleiviams, nukentėjusiems nuo motorinių transporto priemonių sukeltų įvykių, nebus pasiektas tikslas – atgrasyti asmenis nuo vairavimo apsvaigus nuo alkoholio ar kitų kvaišalų. Keleivių draudimas motorinių transporto priemonių privalomuoju draudimu neturi poveikio nei atsakomybei, kuri gali būti taikoma pagal galiojančius nacionalinės teisės aktus, nei žalos atlyginimo dydžiui konkrečiau įvykio atveju.
- (24) Visi transporto priemonių privalomojo draudimo liudijimai turėtų galioti visoje Bendrijos teritorijoje.

(1) OL L 257, 1995 10 27, p. 1.

- (25) Kai kurios draudimo įmonės įtraukia į draudimo liudijimus sąlygas, pagal kurias draudimo sutartis nutraukiama, jeigu apdrausta transporto priemonė už registracijos valstybės narės ribų lieka ilgiau nei nustatytą laikotarpį. Ši praktika prieštarauja šioje direktyvoje nustatytam principui, pagal kurį privalomuoju transporto priemonių draudimu, remiantis vienkartinę draudimo įmoką, turėtų būti draudžiama visoje Bendrijos teritorijoje. Todėl turėtų būti tiksliai nurodyta, kad nepažeidžiant valstybės narės nacionalinės teisės aktuose, susijusiuose su transporto priemonių registracija, nustatytų pareigų, draudimo apsauga turėtų galioti visą sutarties galiojimo terminą, nepriklausomai nuo to, ar transporto priemonė lieka tam tikrą laikotarpį kitoje valstybėje narėje.
- (26) Apdraustojo interesų labai kiekvienas draudimo liudijimas turėtų užtikrinti, sumokėjus vieną draudimo įmoką, draudimo apsaugą kiekvienoje valstybėje narėje pagal tos valstybės teisės aktų reikalavimus arba draudimo apsaugą, pagal valstybės teisės aktus privalomą toje valstybėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši draudimo apsauga yra didesnė.
- (27) Reikėtų imtis priemonių, kad būtų galima palengvinti draudimo apsaugos suteikimą iš vienos valstybės narės į kitą importuojamoms transporto priemonėms, net jeigu ta transporto priemonė dar neįregistruota paskirties valstybėje narėje. Turėtų būti sudaryta galimybė laikinai nukrypti nuo bendros taisyklės, pagal kurią nustatoma valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika. Trisdešimties dienų laikotarpiu nuo tos dienos, kai transporto priemonė pristatyta, tampa prieinama arba išsiunčiama pirkėjui, paskirties valstybė narė turėtų būti laikoma valstybe nare, kurioje yra draudimo rizika.
- (28) Bet kuris asmuo, norintis sudaryti naują transporto priemonės draudimo sutartį su kitu draudiku, turėtų sugebėti pagrįsti informaciją apie su juo susijusius eismo įvykius ir žalos atlyginimo reikalavimus pagal ankstesnę sutartį. Draudėjas turėtų turėti teisę bet kada pareikalauti ataskaitos apie įvykius ar apie jų nebuvimą, susijusius su transporto priemone arba priemonėmis, apdraustomis pagal draudimo sutartį bent paskutinius penkerius sutartinių santykių metus. Draudimo įmonė arba bet kuri kita įstaiga, valstybės narės paskirta drausti privalomuoju draudimu arba teikti tokias pažymas, turėtų draudėjui pateikti šią pažymą per penkiolika dienų nuo prašymo pateikimo dienos.
- (29) Siekiant užtikrinti tinkamą motorinių transporto priemonių sukeltų įvykių metu nukentėjusių asmenų apsaugą, valstybės narės neturėtų leisti draudimo įmonėms remtis frančize nukentėjusio asmens atžvilgiu.
- (30) Teisė pasinaudoti draudimo sutartimi ir tiesiogiai pateikti reikalavimą atlyginti žalą draudimo įmonei yra labai svarbi ginant nukentėjusį asmenį motorinės transporto priemonės sukulto įvykio atveju. Siekiant palengvinti veiksmingą ir greitą žalos sureguliojimą bei kiek įmanoma išvengti brangiai kainuojančių teismo procesų, teisė tiesiogiai pareikšti ieškinį įvykį sukėlusio asmens civilinę atsakomybę apdraudusiai draudimo įmonei turėtų būti numatyta visiems asmenims, nukentėjusiems motorinių transporto priemonių sukeltuose įvykiuose.
- (31) Siekiant, kad motorinės transporto priemonės sukulto įvykio metu nukentėjusiam asmeniui būtų suteikta pakankama apsauga, turėtų būti išplėsta „motyvuoto žalos atlyginimo pasiūlymo“ procedūra, kad apimtų visus motorinių transporto priemonių sukeltus įvykius. Ta pati procedūra taip pat turėtų būti taikoma *mutatis mutandis*, jeigu žalos sureguliojimą vykdo nacionalinių draudikų biurų sistema.
- (32) Pagal 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (¹) 11 straipsnio 2 dalį, ją skaitant kartu su 9 straipsnio 1 dalies b punkto nuostatomis, nukentėję asmenys gali pradėti teismo procesą prieš civilinės atsakomybės draudiką gyvenamosios vietos valstybėje narėje.
- (33) Žaliąją kortelę išduodančių biurų sistema užtikrina greitą žalos reguliojimą nukentėjusio asmens gyvenamosios vietos valstybėje, net tais atvejais, kai kita įvykio šalis yra atvykusi iš kitos Europos šalies.
- (34) Nukentėjusioji šalis, sužalota eismo įvykyje, kuriam taikoma ši direktyva, ir kuris įvyko kitoje valstybėje narėje nei nukentėjusio asmens gyvenamoji valstybė, turėtų galėti pasinaudoti teise gyvenamosios vietos valstybėje reikalauti atlyginti žalą iš eismo įvykį sukėlusios valstybės draudimo įmonės atstovo, paskirto žalos sureguliojimo reikalams. Toks sprendimas sudarytų sąlygas nagrinėti asmenų, sužalotų eismo įvykiuose, įvykusiuose kitoje valstybėje narėje nei jo gyvenamosios vietos valstybė narė, žalos atlyginimą jiems įprasta tvarka.
- (35) Sistema, kai nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybėje narėje yra paskiriamas atstovas žalos sureguliojimo reikalams, neturi įtakos nei kiekvienu atskiru atveju taikomai materialinei teisei, nei jurisdikcijos klausimams.
- (36) Nukentėjusiosios šalies teisė pareikšti tiesioginį ieškinį logiškai papildo tokio atstovo paskyrimą ir, be to, pagerina nukentėjusiųjų šalių, kurios patyrė žalą eismo įvykiuose kitoje valstybėje narėje nei jų gyvenamosios vietos valstybė narė, teisinę padėtį.
- (37) Reikia numatyti, kad valstybė narė, kurioje draudimo įmonei yra išduotas leidimas, reikalautų, jog minėta įmonė paskirtų kitose valstybėse narėse gyvenančius ar įsisteigusius atstovus žalos sureguliojimo reikalams, kurie kauptų visą būtiną informaciją apie reikalavimus atlyginti žalą dėl tokių eismo įvykių bei imtųsi atitinkamų veiksmų draudimo įmonės vardu ir jos sąskaita tvarkytų reikalavimų atlyginti žalą klausimus, įskaitant žalos atlyginimo išmokėjimą. Šiems atstovams žalos sureguliojimo reikalams turėtų būti suteikti pakankami įgaliojimai atstovauti draudimo įmonę santykiuose su asmenimis, patyrusiais žalą tokiuose eismo įvykiuose, taip pat atstovauti draudimo įmonę nacionalinėse valdžios institucijose, o prirėkus teismuose, jei tai suderinama su tarptautine privatinė teise dėl teismo jurisdikcijos suteikimo.

(¹) OL L 12, 2001 1 16, p. 1.

- (38) Norint suteikti jurisdikciją valstybės narės, kurioje gyvena nukentėjusioji šalis, teismams, atstovo žalos suregulavimo reikalams veiklos nepakanka, jei to nenumato tarptautinės privatinės teisės normos dėl teismo jurisdikcijos suteikimo.
- (39) Atstovų, atsakingų už žalos suregulavimą, paskyrimas turėtų būti viena iš sąlygų, leidžiančių pradėti ir vykdyti draudimo veiklą, nurodytą 1973 m. liepos 24 d. Tarybos Pirmosios direktyvos 73/239/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽¹⁾ priedo A dalies 10 punkte, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę ir šios veiklos vykdymo sąlygas. Dėl to šiai sąlygai turėtų būti taikomas vienas bendras leidimas, kurį išduoda valstybės narės, kurioje draudimo įmonė įsteigia buveinę, valdžios institucijos, kaip nurodyta 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvos 92/49/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, iš dalies keičiančios Direktyvas 73/239/EEB ir 88/357/EEB (Trečioji ne gyvybės draudimo direktyva) ⁽²⁾ II antraštinėje dalyje. Ši sąlyga taip pat turėtų būti taikoma draudimo įmonėms, kurių buveinė yra už Bendrijos ribų, ir kurios yra gavusios leidimą vykdyti draudimo veiklą kurioje nors Bendrijos valstybėje narėje.
- (40) Be garantijos, kad draudimo įmonė turėtų atstovą valstybėje, kurioje gyvena nukentėjusioji šalis, tikslinga užtikrinti ir konkrečią nukentėjusiosios šalies teisę, kad jos ginčas būtų išspręstas nedelsiant. Todėl nacionalinės teisės aktuose turėtų būti numatytos tinkamos veiksmingos ir sistemingos piniginės baudos ar joms prilygtančios administracinės sankcijos – pavyzdžiui, draudimas atlikti tam tikrus veiksmus, taikomas kartu su administracinėmis nuobaudomis, pareiža periodiškai teikti atskaitas priežiūros institucijoms, patikrinimas vietoje, skelbimai nacionaliniame oficialiame leidinyje ir spaudoje, įmonės veiklos sustabdymas (draudimas tam tikrą laiką sudaryti naujas sutartis), specialaus priežiūros institucijų atstovo, įpareigoto stebėti, kad veikla būtų vykdoma pagal draudimo teisės aktus, paskyrimas, leidimo užsiimti šios rūšies veikla panaikinimas, sankcijų direktoriams ir vadovaujantįjam personalui taikymas, – kurios būtų taikomos, jeigu draudimo įmonė arba jos atstovas nesilaikytų pareigos pateikti per protingą laikotarpį žalos atlyginimo pasiūlymą. Tai neturėtų trukdyti taikyti kokią nors kitą tikslingą laikomą priemonę, ypač pagal priežiūros įstatymus. Vis dėlto reikalaujama, kad atsakomybė ir patirta žala nebūtų ginčijami, tam, kad draudimo įmonė galėtų per nustatytą terminą pateikti motyvuotą pasiūlymą. Motyvuotas žalos atlyginimo pasiūlymas turi būti pateiktas raštu ir jame turi būti nurodytas pagrindas, kuriuo remiantis įvertinta atsakomybė ir patirta žala.
- (41) Be šių sankcijų, tikslinga numatyti, kad tais atvejais, kai pasiūlymas per nustatytą terminą nepateikiamas, nukentėjusiajai šaliai turėtų būti mokamos palūkanos nuo sumos, kurią nukentėjusiajai šaliai pasiūlo draudimo įmonė arba priteisia teismas. Jei valstybių narių galiojančiose nacionalinėse taisyklėse numatytas reikalavimas mokėti palūkanas už pavėluotą mokėjimą, šią nuostatą būtų galima įgyvendinti pateikiant nuorodą į šias taisykles.
- (42) Eismo įvykiuose nukentėjusiosios šalys kartais susiduria su sunkumais nustatydamos draudimo įmonės, apdraudusios į eismo įvykį patekusios motorinės transporto priemonės valdytojų civilinę atsakomybę, pavadinimą.
- (43) Paisydamos tokių nukentėjusiųjų šalių interesų, valstybės narės turėtų sukurti informacijos centrus, kurie užtikrintų, kad tokią informaciją dėl bet kurio eismo įvykio, kurį sukėlė motorinė transporto priemonė, būtų galima gauti nedelsiant. Tokie informacijos centrai nukentėjusiosioms šalims taip pat turėtų teikti informaciją apie atstovus žalos suregulavimo reikalams. Būtina, kad šie informacijos centrai bendradarbiautų vienas su kitu ir greitai reaguotų į kitose valstybėse narėse esančių informacijos centrų prašymus suteikti informaciją apie atstovus žalos suregulavimo reikalams. Būtų tikslinga, kad šie centrai rinktų informaciją apie tai, kada faktiškai baigiasi draudimo apsaugos galiojimas, o ne apie liudijimo pradinio termino pabaigą, jei nenutraukus sutarties, ji automatiškai pratęsiama.
- (44) Būtina numatyti konkrečią nuostatą transporto priemonėms (pavyzdžiui, tarnybinėms arba karinėms transporto priemonėms), kurių privalomam civilinės atsakomybės draudimui taikomos išimties.
- (45) Nukentėjusioji šalis gali būti teisėtai suinteresuota gauti informaciją apie transporto priemonės savininko ar ją paprastai vairuojančio asmens arba registruoto valdytojo tapatybę, jeigu, pavyzdžiui, žalą atlyginti gali tik šie asmenys, nes transporto priemonė nėra tinkamai apdrausta arba žala viršija draudimo sumą; tokia informacija taip pat turėtų būti teikiama.
- (46) Tam tikra teikiama informacija, pavyzdžiui, transporto priemonės savininko ar ją paprastai vairuojančio asmens vardas, pavardė ir adresas, draudimo liudijimo numeris arba transporto priemonės registracijos numeris, yra asmens duomenys pagal 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽³⁾. Tvarkant tokius duomenis, kurie yra reikalingi pagal šią direktyvą, būtina laikytis taikant Direktyvą 95/46/EB priimtų nacionalinių priemonių. Transporto priemonę paprastai vairuojančio asmens vardas, pavardė ir adresas turėtų būti pranešami tik tuo atveju, kai tokia galimybė yra numatyta nacionalinės teisės aktuose.

⁽¹⁾ OL L 228, 1973 8 16, p. 3.

⁽²⁾ OL L 228, 1992 8 11, p. 1.

⁽³⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31.

- (47) Būtina priimti nuostatas dėl žalos atlyginimo įstaigos, į kurią nukentėjusioji šalis galėtų kreiptis, kai draudimo įmonė nėra paskyrusi atstovo arba akivaizdžiai delsia apmokėti žalą, arba kai draudimo įmonės negalima nustatyti, kuri užtikrintų, kad nukentėjusioji šalis neliks be žalos atlyginimo, į kurią ji turi teisę. Žalos atlyginimo įstaiga turėtų veikti tik retais išimtiniais atvejais, kai draudimo įmonė nevykdo savo pareigų, nepaisydama atgrasomojo galimų sankcijų poveikio.
- (48) Žalos atlyginimo įstaigos vaidmuo – išnagrinėti reikalavimą atlyginti žalą tais atvejais, kai nukentėjusiosios šalies patirtą žalą galima objektyviai nustatyti, bei žalos atlyginimo įstaiga turėtų patikrinti tik tai, ar žalos atlyginimo pasiūlymas pateiktas per nustatytą laiką ir nustatyta tvarka, nevertindama jo iš esmės.
- (49) Juridiniams asmenims, kurie pagal įstatymą perima nukentėjusiosios šalies teisę pateikti reikalavimus atlyginti žalą eismo įvykį sukėlusiam asmeniui arba jo draudimo įmonei (pavyzdžiui, kitos draudimo įmonės arba socialinio draudimo įstaigos), neturėtų būti suteikta teisė pateikti atitinkamus reikalavimus žalos atlyginimo įstaigai.
- (50) Žalos atlyginimo įstaiga turėtų turėti teisę perimti teises, kai ji išmoka žalos atlyginimą nukentėjusiam asmeniui. Kad žalos atlyginimo įstaigai būtų lengviau išreikalauti žalos atlyginimą iš draudimo įmonės, kai ši nėra paskyrusi atstovo arba akivaizdžiai delsia apmokėti žalą, nukentėjusiosios šalies valstybės žalos atlyginimo įstaiga taip pat turėtų automatiškai turėti teisę reikalauti, kad atitinkama valstybės, kurioje yra įsisteigusi minėta draudimo įmonė, žalos atlyginimo įstaiga jai grąžintų išmokėtą žalos atlyginimą, ir kartu perimtų nukentėjusiosios šalies teises. Ši įstaiga turi geriausias sąlygas pareikšti regresinę ieškinį draudimo įmonei.
- (51) Nors valstybės narės gali nustatyti, jog žalos atlyginimo įstaigai pateikiami reikalavimai atlyginti žalą yra subsidariniai, nereikėtų reikalauti, kad nukentėjusioji šalis reikalavimus pirmiausia pateiktų eismo įvykį sukėlusiam asmeniui, o tik po to žalos atlyginimo įstaigai. Šiuo atveju nukentėjusiosios šalies padėtis turėtų būti bent jau tokia pat, kaip ir tais atvejais, kai reikalavimas atlyginti žalą pateikiamas garantijų fondui.
- (52) Ši sistema galėtų veikti pagal valstybių narių įsteigtų ar patvirtintų žalos atlyginimo įstaigų susitarimą, kuris apibrėžtų jų funkcijas, pareigas ir kompensavimo tvarką.
- (53) Kai neįmanoma nustatyti transporto priemonės draudiko, reikia numatyti, kad galutinis nukentėjusiosios šalies žalos atlygintojas būtų šio tikslu numatytas garantinis fondas, esantis toje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė neap-

draustos transporto priemonės, kuria buvo sukeltas eismo įvykis, buvimo vieta. Kai transporto priemonės nustatyti neįmanoma, būtina numatyti, kad galutinis žalos atlygintojas būtų šiuo tikslu numatytas fondas toje valstybėje narėje, kurioje įvyko eismo įvykis.

- (54) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo pradžios terminais, nurodytais I priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Sąvokų apibrėžtys

Šioje direktyvoje:

1. transporto priemonė – bet kokia mechanine energija varoma motorinė transporto priemonė, skirta važiuoti žeme, bet ne bėgiais, ir bet kokia sukabinta arba nesukabinta priekaba;
2. nukentėjusioji šalis – bet kuris asmuo, turintis teisę gauti transporto priemone padarytos bet kokios žalos atlyginimą;
3. nacionalinis draudikų biuras – profesinė organizacija, įsteigta pagal 1949 m. sausio 25 d. Jungtinių Tautų Europos ekonomikos reikalų komisijos Vidaus transporto komiteto Kelių transporto pakomitečio Rekomendaciją Nr. 5, vienijanti draudimo įmones, turinčias leidimą valstybėje užsiimti motorinių transporto priemonių civilinės atsakomybės draudimu;
4. „teritorija, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta“ yra:
 - a) valstybės, kurios registracijos numerius turi transporto priemonė, teritorija, nepriklausomai nuo to, ar šie registracijos numeriai yra nuolatiniai ar laikini;
 - b) tais atvejais, kai tam tikros rūšies transporto priemonei registracija nereikalinga, bet ši transporto priemonė turi draudimo numerį arba registracijos numerį atitinkantį skiriamąjį ženklą – tos valstybės, kurioje išduotas draudimo numeris arba toks ženklas, teritorija;
 - c) tais atvejais, kai tam tikros rūšies transporto priemonei nereikalingi nei registracijos numeriai, nei draudimo numeriai, nei skiriamasis ženklas – tos valstybės teritorija, kurioje gyvena transporto priemonės valdytojas; arba

- d) tais atvejais, kai į įvykį patekusi transporto priemonė neturi jokio registracijos numerio arba jos registracijos numeris neatitinka arba nebeatitinka šios transporto priemonės, valstybės, kurioje įvyko įvykis, teritorija, siekiant atlyginti žalą, kaip numatyta 2 straipsnio a punkte arba 10 straipsnyje;
5. Žalioji kortelė – pagal 1949 m. sausio 25 d. Jungtinių Tautų Europos ekonomikos reikalų komisijos Vidaus transporto komiteto Kelių transporto pakomitečio Rekomendaciją Nr. 5 nacionalinio biuro vardu išduotas tarptautinis draudimo liudijimas;
6. draudimo įmonė – įmonė, gavusi oficialų leidimą pagal Direktyvos 73/239/EEB 6 straipsnį arba 23 straipsnio 2 dalį;
7. įstaiga – draudimo įmonės pagrindinė buveinė, atstovybė ar filialas, kaip apibrėžta 1988 m. birželio 22 d. Antrosios Tarybos direktyvos 88/357/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, apibrėžianti nuostatas, padedančias veiksmingai naudotis laisve teikti paslaugas ⁽¹⁾ 2 straipsnio c punkte.

2 straipsnis

Taikymo sritis

4, 6, 7 ir 8 straipsnių nuostatos taikomos transporto priemonėms, kurių įprastinė buvimo vieta yra valstybės narės teritorijoje:

- a) kai nacionalinių draudikų biurai yra sudarę susitarimą, pagal kurį kiekvienas nacionalinis biuras pagal savo valstybės privalomojo draudimo teisės aktus užtikrina žalos suregulavimą jo teritorijoje įvykus draudžiamajam įvykiui, padarytam transporto priemone, kurios įprastinė buvimo vieta yra kitos valstybės narės teritorijoje, nepriklausomai nuo to, ar ši transporto priemonė yra apdrausta;
- b) nuo Komisijos nustatytos datos po to, kai ji, glaudžiai bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, įsitikina, jog toks susitarimas yra sudarytas;
- c) šio susitarimo galiojimo laikotarpiu.

3 straipsnis

Pareiga apdrausti transporto priemones

Kiekviena valstybė narė, laikydama 5 straipsnio, imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto

priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra jos teritorijoje, valdytojų civilinė atsakomybė.

Apdraustosios atsakomybės apimtis ir draudimo sąlygos nustatomos remiantis pirmoje pastraipoje nurodytomis priemonėmis.

Kiekviena valstybė narė imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad draudimo sutartis taip pat užtikrintų apsaugą:

- a) pagal kitose valstybėse narėse galiojančius teisės aktus – tų valstybių teritorijoje patirtos žalos atveju;
- b) žalos, valstybės narės piliečių patirtų tiesioginėje kelionėje tarp dviejų teritorijų, kuriose galioja Sutartis, atveju, jeigu už teritoriją, per kurią vykstama, nėra atsakingo nacionalinio draudikų biuro; tokiu atveju patyrus žalą, draudimo užtikrinama apsauga yra užtikrinama pagal toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, galiojančius nacionalinės teisės aktus dėl privalomojo draudimo.

Pirmoje pastraipoje nurodytas draudimas privalo suteikti draudimo apsaugą ir dėl žalos turtui, ir dėl žalos asmeniui.

4 straipsnis

Draudimo patikrinimai

Valstybės narės netikrina transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra kitos valstybės narės teritorijoje, ir transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje, tačiau kuriomis atvykstama iš kitos valstybės narės teritorijos, civilinės atsakomybės draudimo. Tačiau jos gali atlikti nesistemingus draudimo patikrinimus, jeigu jie yra nediskriminuojantys ir vykdomi tik kaip kontrolės, skirtos patikrinti ne tik draudimą, dalis.

5 straipsnis

Nukrypti nuo pareigos apdrausti transporto priemones leidžiančios nuostatos

1. Valstybės narės gali nukrypti nuo 3 straipsnio nuostatų dėl tam tikrų fizinių arba viešųjų ar privačių juridinių asmenų; atitinkama valstybė sudaro tokių asmenų sąrašą ir pateikia jį kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

Įtvirtindama tokias nukrypti leidžiančias nuostatas, valstybė narė imasi atitinkamų priemonių, užtikrinančių, kad būtų atlyginta už tokiems asmenims priklausančiomis transporto priemonėmis jos ir kitų valstybių narių teritorijoje sukeltą žalą.

⁽¹⁾ OL L 172, 1988 7 4, p. 1.

Ši valstybė narė toje valstybėje, kurioje atsirado žala, paskiria instituciją ar įstaigą, atsakingą už žalos atlyginimą nukentėjusioms šalims pagal tos valstybės įstatymus tais atvejais, kai netaikomas 2 straipsnio a punktas.

Ji perduoda Komisijai nuo pareigos privalomai apsidrausti atleistų asmenų ir institucijų ar įstaigų, atsakingų už žalos atlyginimą, sąrašą.

Komisija šį sąrašą paskelbia.

2. Valstybės narės gali nukrypti nuo 3 straipsnio nuostatų dėl tam tikrų transporto priemonių rūšių arba tam tikrų transporto priemonių, turinčių specialų registracijos numerį; atitinkama valstybė narė sudaro tokių transporto priemonių rūšių bei tokių transporto priemonių sąrašą ir perduoda jį kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

Tokiu atveju valstybės narės užtikrina, kad pirmoje pastraipoje nurodytos transporto priemonės vertinamos taip pat, kaip transporto priemonės, kurių atžvilgiu neįvykdyta 3 straipsnyje numatyta pareiga apdrausti.

Valstybės narės, kurioje įvyko įvykis, žalos atlyginimo įstaiga gali pateikti reikalavimą garantiniam fondui, esančiam valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta.

Nuo 2010 m. birželio 11 d. valstybės narės praneša Komisijai apie šios dalies įgyvendinimą ir praktinį taikymą.

Išnagrinėjusi šiuos pranešimus, Komisija prireikus pateikia pasiūlymus dėl šių nukrypti leidžiančių nuostatų pakeitimo arba panaikinimo.

6 straipsnis

Nacionaliniai draudikų biurai

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad, atsitikus jos teritorijoje įvykiui, sukeltam transporto priemonės, kurios įprastinė buvimo vieta yra kitos valstybės narės teritorijoje, nacionalinis draudikų biuras, nepažeidžiant 2 straipsnio a punkte numatytos pareigos, gautų informaciją:

- a) apie teritoriją, kurioje yra įprastinė tokios transporto priemonės buvimo vieta ir apie jos registracijos ženklą, jeigu toks yra;
- b) kiek įmanoma, apie transporto priemonės draudimo duomenis, paprastai įrašomus žaliojoje kortelėje, kuriuos turi transporto priemonės valdytojas, jei tokių duomenų reikalaujama valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įprastinė šios transporto priemonės buvimo vieta.

Kiekviena valstybė narė taip pat užtikrina, kad biuras perduotų a ir b punktuose nurodytą informaciją valstybės, kurios teritorijoje

yra įprastinė pirmoje pastraipoje nurodytos transporto priemonės buvimo vieta, nacionaliniam draudikų biurui.

2 SKYRIUS

NUOSTATOS DĖL TRANSPORTO PRIEMONIŲ, KURIŲ ĮPRASTINĖ BUVIMO VIETA YRA TREČIOJOJE VALSTYBĖJE

7 straipsnis

Nacionalinės priemonės dėl transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje

Kiekviena valstybė narė imasi tinkamų priemonių užtikrinti, kad transporto priemonės, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje, kuriomis atvykstama į teritoriją, kurioje galioja Sutartis, būtų naudojamos jos teritorijoje tik jeigu draudimu užtikrinama apsauga pagal įvairių valstybių narių teisės aktus dėl privalomojo transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo nuo bet kokios šiomis transporto priemonėmis padarytos žalos visoje Sutarties galiojimo teritorijoje.

8 straipsnis

Transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje, dokumentai

1. Kiekviena transporto priemonė, kurios įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje, prieš atvykstant į Sutarties galiojimo teritoriją, privalo turėti galiojančią žaliąją kortelę arba pasienio draudimo pažymėjimą, patvirtinančius, kad ši transporto priemonė yra apdrausta pagal 7 straipsnio reikalavimus.

Tačiau transporto priemonės, kurių įprastinė buvimo vieta yra trečiojoje valstybėje, prilyginamos transporto priemonėms, kurių įprastinė buvimo vieta yra Bendrijoje, jeigu visų valstybių narių nacionaliniai biurai atskirai pagal savo nacionalinės teisės aktuose dėl privalomojo draudimo nustatytas sąlygas užtikrina, kad, atsitikus jų teritorijoje tokių transporto priemonių sukeltiems įvykiams, žala bus atlyginta.

2. Kai Komisija, glaudžiai bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, patvirtina, kad prisiimti 1 dalies antroje pastraipoje minimi išpareigojimai, ji nustato, nuo kurios datos ir kokioms transporto priemonių rūšims valstybės narės nebereikalaus pateikti 1 dalies pirmoje pastraipoje minėtų dokumentų.

3 SKYRIUS

MAŽIAUSIOS PRIVALOMOJO DRAUDIMO SUMOS

9 straipsnis

Mažiausios sumos

1. Nepažeisdama jokių didesnių garantijų, kurias gali nustatyti valstybės narės, kiekviena valstybė narė reikalauja, kad 3 straipsnyje nurodytos privalomojo draudimo sumos būtų ne mažesnės kaip:

- a) žalos asmeniui atveju – mažiausia atlyginama suma, sudaranti 1 000 000 EUR kiekvienam nukentėjusiam asmeniui arba 5 000 000 EUR kiekvienam įvykiui, nepriklausomai nuo nukentėjusių asmenų skaičiaus;
- b) žalos turtui atveju – 1 000 000 EUR kiekvienam įvykiui, nepriklausomai nuo nukentėjusių asmenų skaičiaus.

Jei būtina, valstybės narės gali nustatyti pereinamąjį laikotarpį, ne ilgesnį kaip iki 2012 m. birželio 11 d., per kurį jos mažiausias atlyginamas sumas turi pritaikyti prie pirmoje pastraipoje nurodytų sumų.

Valstybės narės, nustačiusios tokį pereinamąjį laikotarpį, praneša apie tai Komisijai ir nurodo pereinamojo laikotarpio trukmę.

Tačiau, ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 11 d. valstybės narės padidina garantijų sumas bent iki pusės pirmoje pastraipoje nustatytų lygių.

2. Kas penkeri metai nuo 2005 m. birželio 11 d. arba nuo 1 dalies antroje pastraipoje nurodyto pereinamojo laikotarpio pabaigos šioje dalyje nurodytos sumos peržiūrimos atsižvelgiant į Europos vartotojų kainų indeksą (EVKI), kaip numatyta Reglamente (EB) Nr. 2494/95.

Sumos koreguojamos automatiškai. Tokios sumos didinamos pagal santykinį pokytį, kurį nurodo EVKI atitinkamam laikotarpiui, t. y. penkeriems metams prieš pat pirmoje pastraipoje nurodytą peržiūrą, ir suapvalinamos iki 10 000 EUR kartotinio.

Komisija apie pakoreguotas sumas praneša Europos Parlamentui ir Tarybai bei užtikrina jų paskelbimą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

4 SKYRIUS

ŽALOS, PADARYTOS NENUSTATYTA TRANSPORTO PRIEMONE ARBA TOKIA TRANSPORTO PRIEMONE, KURIOS ATŽVILGIU NEĮVYKDYTA 3 STRAIPSNYJE NUMATYTA PAREIGA APDRAUSTI, ATLYGINIMAS

10 straipsnis

Už žalos atlyginimą atsakinga įstaiga

1. Kiekviena valstybė narė įsteigia arba įgalioja įstaigą, kurios užduotis – atlyginti, bent pagal privalomojo draudimo ribas, žalą, padarytą turtui arba asmeniui nenustatyta transporto priemone arba tokia transporto priemone, kurios atžvilgiu neįvykdyta 3 straipsnyje numatyta pareiga apdrausti.

Pirmoji pastraipa nepažeidžia valstybių narių teisės pripažinti arba ne šios įstaigos mokamo žalos atlyginimo subsidiariniu, taip pat jų teisės reglamentuoti žalos sureguliojimą tarp šios įstaigos ir už įvykį atsakingo asmens arba asmenų bei kitų

draudikų arba socialinio draudimo įstaigų, privalančių išmokėti nukentėjusiam asmeniui atlyginimą už to paties įvykio sukeltą žalą. Vis dėlto valstybės narės negali leisti šiai įstaigai nustatyti žalos atlyginimo sąlygos, kad nukentėjęs asmuo privalo bet kuriuo būdu įrodyti, jog atsakingas asmuo negali mokėti arba atsaisako tą daryti.

2. Nukentėjęs asmuo bet kuriuo atveju gali tiesiogiai kreiptis į šią įstaigą, kuri, remdamasi informacija, kurią jos prašymu pateikia nukentėjęs asmuo, privalo duoti jam pagrįstą atsakymą apie bet kokio žalos atlyginimo mokėjimą.

Tačiau valstybės narės gali leisti šiai įstaigai nemokėti žalos atlyginimo tokiems asmenims, kurie savo noru naudojami žala sukėlusia transporto priemone, jeigu įstaiga gali įrodyti, kad jie žinojo, jog transporto priemonė buvo neapdrausta.

3. Valstybės narės gali riboti šios įstaigos mokamą žalos atlyginimą arba leisti jo nemokėti, jeigu žalą turtui sukėlė nenusistatyta transporto priemonė.

Vis dėlto, jeigu įstaiga bet kuriam dėl to paties įvykio, kurio metu žalą turtui sukėlė nenusistatyta transporto priemonė, nukentėjusiam asmeniui išmokėjo žalos atlyginimą dėl patirtos didelės žalos asmeniui, valstybės narės negali leisti neatlyginti žalos turtui remiantis tuo, kad transporto priemonė nenusistatyta. Nepaisant to, valstybės narės gali numatyti ne didesnę kaip 500 EUR frančizę, už kurią atsakingas pats žalą turtui patyręs nukentėjęs asmuo.

Sąlygos, kada žala asmeniui turi būti laikoma didele, nustatomos pagal valstybės narės, kurioje įvyksta įvykis, teisės aktus ar administracines nuostatas. Šiuo atžvilgiu valstybės narės gali atsižvelgti, *inter alia*, ar dėl šių sužalojimų buvo reikalingas gydymas ligoninėje.

4. Kiekviena valstybė narė šios įstaigos mokamą žalos atlyginimą reglamentuoja įstatymais ir kitais teisės aktais, nepažeidžiant bet kurios kitos praktikos, kuri yra palankesnė nukentėjusiam asmeniui.

11 straipsnis

Ginčai

Iškylus ginčui tarp 10 straipsnio 1 dalyje minimos įstaigos ir civilinės atsakomybės draudiko dėl to, kuris iš jų turi atlyginti žalą nukentėjusiam asmeniui, valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių, kad viena iš šių šalių būtų paskirta privalanti nedelsiant iš pradžių atlyginti žalą nukentėjusiam asmeniui.

Jeigu galutinai nusprendžiama, kad visą žalos atlyginimą arba jo dalį turėjo sumokėti kita šalis, ta kita šalis atitinkamai atlygina sumokėjusiai šaliai.

5 SKYRIUS

SPECIALIOS NUKENTĖJUSIŲ ASMENŲ KATEGORIJOS, IŠIMTIES SĄLYGOS, VIENKARTINĖ ĮMOKA, IŠ VIENOS VALSTYBĖS NARĖS Į KITĄ IŠSIUNČIAMOS TRANSPORTO PRIEMONĖS

12 straipsnis

Specialios nukentėjusių asmenų kategorijos

1. Nepažeidžiant 13 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, 3 straipsnyje minimas draudimas apima atsakomybę dėl visiems keleiviams, išskyrus vairuotoją, padarytos žalos dėl transporto priemonės naudojimo.

2. Apdraustojo, vairuotojo, ar bet kurio kito asmens, kuris pagal civilinę teisę įvykio atveju turi atsakyti ir kurio atsakomybė apdrausta 3 straipsnyje nurodytu draudimu, šeimos nariams draudimo apsaugos žalos jų asmeniui atveju negalima netaikyti dėl jų ryšio su tuo asmeniu.

3. 3 straipsnyje nurodytas draudimas apima draudimo apsaugą žalos asmeniui ir turtui atveju, jei tą žalą patiria pėstieji, dviratininkai ir kiti nemotorinių transporto priemonių valdytojai, kurie pagal nacionalinę civilinę teisę dėl įvykio, susijusio su motorine transporto priemone, turi teisę į padarytos žalos atlyginimą.

Šis straipsnis nepažeidžia nei nuostatų dėl civilinės atsakomybės, nei nuostatų dėl žalos dydžio.

13 straipsnis

Išimties sąlygos

1. Kiekviena valstybė narė imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad taikant 3 straipsnį įvykio metu nukentėjusių trečiųjų asmenų reikalavimų atlyginti žalą atžvilgiu laikomos niekinėmis visos teisės aktų nuostatos ar bet kokios sutarties sąlygos, įtrauktos į draudimo liudijimą, išduotą pagal 3 straipsnio reikalavimus, ir pagal kurias draudimo apsauga nesuteikiama transporto priemonėms, kuriomis naudojasi arba jas vairuoja:

- asmenys, kurie nėra tiesiogiai ar netiesiogiai tam įgalioti;
- asmenys, neturintys vairuotojo pažymėjimo, suteikiančio teisę vairuoti atitinkamą transporto priemonę;
- asmenys, kurie nesilaiko teisės aktuose numatytų techninių reikalavimų dėl atitinkamos transporto priemonės būklės ar saugos reikalavimų.

Tačiau pirmoje pastraipos a punkte nurodytos nuostatos ar sąlygos gali būti taikomos tokių asmenų atžvilgiu, kurie savo noru naudojosi žalą sukėlusia transporto priemone, jeigu draudikas gali įrodyti, kad jie žinojo, jog ta transporto priemonė buvo pavogta.

Valstybės narės gali, atsitikus jų teritorijoje įvykiui, netaikyti pirmosios pastraipos nuostatų tuo atveju, jeigu nukentėjusiam asmeniui jo patirtą žalą gali atlyginti socialinės apsaugos įstaiga, ir tiek, kiek žalos dalis jam gali būti atlyginta.

2. Jeigu transporto priemonė buvo pavogta arba užvaldyta prievarta, valstybės narės gali nustatyti, kad šio straipsnio 1 dalyje numatytomis sąlygomis žalą atlygina 10 straipsnio 1 dalyje nurodyta įstaiga, o ne draudikas. Kai transporto priemonės įprastinė buvimo vieta yra kitoje valstybėje narėje, ši įstaiga negali pateikti reikalavimo atlyginti žalą jokiai tos valstybės narės įstaigai.

Valstybė narė, kuri nustato, kad pavogta arba prievarta užvaldyta transporto priemone padaryta žalą atlygina 10 straipsnio 1 dalyje nurodyta įstaiga, turtui padarytos žalos atveju gali nustatyti ne didesnę kaip 250 EUR frančizę, už kurią atsakingas pats nukentėjęs asmuo.

3. Valstybės narės imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad visos į draudimo liudijimą įtrauktos teisės aktų nuostatos ar sutarčių sąlygos, pagal kurias keleiviui nesuteikiama tokia draudimo apsauga, remiantis tuo, kad jis žinojo arba turėjo žinoti, jog transporto priemonės vairuotojas įvykio metu buvo paveiktas alkoholio arba kitų kvaišalų, būtų laikomos negaliojančiomis tokio keleivio reikalavimo atlyginti žalą atžvilgiu.

14 straipsnis

Vienkartinė įmoka

Valstybės narės imasi visų priemonių, būtinų užtikrinti, kad visos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartys:

- vienkartinės įmokos pagrindu ir visą sutarties terminą galiotų visoje Bendrijos teritorijoje, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai sutarties termino metu transporto priemonė yra kitose valstybėse narėse; ir
- tos pačios vienkartinės įmokos pagrindu užtikrintų kiekvienoje valstybėje narėje tokią draudimo apsaugą, kurios reikalaujama pagal tos valstybės įstatymus, arba draudimo apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši apsauga yra didesnė.

15 straipsnis

Transporto priemonės, išsiųstos iš vienos valstybės narės į kitą

1. Nukrypstant nuo Direktyvos 88/357/EEB 2 straipsnio d punkto antros įtraukos, jei transporto priemonė išsiunčiama iš vienos valstybės narės į kitą, valstybė narė, kurioje yra draudimo rizika, laikoma paskirties valstybe nare iš karto po to, kai pirkėjas patvirtina, kad transporto priemonė pristatyta, per trisdešimt dienų laikotarpį, net jeigu ši transporto priemonė paskirties valstybėje narėje nebuvo oficialiai įregistruota.

2. Jeigu šio straipsnio 1 dalyje nurodytu laikotarpiu transporto priemonė, būdama neapdrausta, patenka į įvykį, 10 straipsnio 1 dalyje nurodyta įstaiga paskirties valstybėje narėje atsako už 9 straipsnyje numatytą žalos atlyginimą.

6 SKYRIUS

PAŽYMA, FRANČIZĖS, TIESIOGINIS IEŠKINYS

16 straipsnis

Pažyma apie trečiosios šalies žalos atlyginimo reikalavimus

Valstybės narės užtikrina draudėjo teisę bet kuriuo metu prašyti pažymos apie trečiosios šalies žalos atlyginimo reikalavimus, susijusius su transporto priemone ar priemonėmis, apdraus-tomis draudimo sutartimi mažiausiai paskutinius penkerius sutartinių santykių metus, arba apie tokių žalos atlyginimo reikalavimų nebuvimą.

Draudimo įmonė arba įstaiga, kurią valstybė narė galėjo paskirti teikti privalomojo draudimo paslaugas arba išduoti tokias pažymas, pateikia šią pažymą draudėjui per penkiolika dienų nuo prašymo pateikimo.

17 straipsnis

Francizės

3 straipsnyje nurodyto draudimo atveju draudimo įmonės nesieria francizėmis įvykio metu nukentėjusiosios šalies atžvilgiu.

18 straipsnis

Teisė pareikšti tiesioginį ieškinį

Valstybės narės užtikrina, kad nukentėjusiosios šalys pagal 3 straipsnį apdraustos transporto priemonės sukeltuose įvykiuose, turėtų teisę tiesiogiai pareikšti ieškinį įvykį sukėlusio asmens civilinę atsakomybę apdraudusiai draudimo įmonei.

7 SKYRIUS

ŽALOS ATLYGINIMAS, KAI ĮVYKĮ SUKELIA TRANSPORTO PRIEMONĖ, APDRAUSTA PAGAL 3 STRAIPSNĮ

19 straipsnis

Žalos atlyginimo procedūra

Valstybės narės nustato 22 straipsnyje nurodytą žalos atlyginimo procedūrą, kai įvykį sukelia transporto priemonė, apdrausta pagal 3 straipsnį.

Tais įvykių atvejais, kai žalą galima atlyginti pagal nacionalinių draudikų biurų sistemą, numatytą 2 straipsnyje, valstybės narės nustato tą pačią procedūrą, kaip nustatytoji 22 straipsnyje.

Taikant šią procedūrą bet kokia nuoroda į draudimo įmonę suprantama kaip nuoroda į nacionalinius draudikų biurus.

20 straipsnis

Specialios nuostatos, susijusios su žalos atlyginimu nukentėjusiosioms šalims patyrusioms žalą dėl įvykio, įvykusio kitoje valstybėje narėje nei jų gyvenamosios vietos valstybė narė

1. 20–26 straipsnių tikslas – nustatyti specialias nuostatas, taikomas nukentėjusiosioms šalims, turinčioms teisę į žalą, patirtos eismo įvykiuose, įvykusiųose kitoje valstybėje narėje nei jų gyvenamosios vietos valstybė narė, ir kuriuos sukėlė valstybėje narėje apdraustos transporto priemonės, kurioje yra jų įprastinė buvimo vieta, atlyginimą.

Nepažeidžiant trečiųjų valstybių teisės aktų dėl civilinės atsakomybės ir tarptautinės privatinės teisės, šios nuostatos taip pat taikomos nukentėjusiosioms šalims, gyvenančioms kurioje nors valstybėje narėje, ir turinčioms teisę į žalą, patirtos eismo įvykiuose, įvykusiųose trečiojoje valstybėje, kurių nacionaliniai draudikų biurai yra žaliosios kortelės sistemos nariai, kai tuos eismo įvykius sukėlė valstybėje narėje apdraustos transporto priemonės, kurioje yra jų įprastinė buvimo vieta, atlyginimą.

2. 21 ir 24 straipsniai taikomi tik eismo įvykiams, sukeltiems transporto priemone:

- a) kurią apdraudė įstaiga, esanti kitoje valstybėje narėje nei nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybė narė; ir
- b) kurios įprastinė buvimo vieta yra kitoje valstybėje narėje nei nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybė narė.

21 straipsnis

Atstovai žalos sureguliuavimo reikalams

1. Kiekviena valstybė narė imasi būtinų priemonių, kad visos draudimo įmonės, apdraudžiančios Direktyvos 73/239/EEB priedo A dalies 10 draudimo grupėje nurodytus rizikos atvejus, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę, kiekvienoje valstybėje narėje, išskyrus valstybę, kurioje jos yra gavusios oficialų leidimą, paskirtų atstovų žalos sureguliuavimo reikalams.

Atstovas žalos sureguliuavimo reikalams atsako už reikalavimų, susijusių su 20 straipsnio 1 dalyje minėtais eismo įvykiais, nagrinėjimą ir sureguliuavimą.

Atstovas žalos sureguliuavimo reikalams turi nuolat gyventi arba būti įsisteigęs toje valstybėje narėje, kurioje jis yra paskirtas.

2. Atstovą žalos sureguliuavimo reikalams draudimo įmonė skiria savo nuožiūra.

Valstybės narės negali riboti jos pasirinkimo.

3. Atstovas žalos sureguliuavimo reikalams gali dirbti vienai ar kelioms draudimo įmonėms.

4. Atstovas žalos sureguliuavimo reikalams kaupia visą žalos atlyginimui reikalingą informaciją ir imasi būtinų priemonių, kad būtų susitarta dėl žalos atlyginimo.

Reikalavimas paskirti atstovą žalos sureguliuavimo reikalams neatima iš nukentėjusiosios šalies ar jos draudimo įmonės teisės pareikšti ieškinį tiesiogiai eismo įvykį sukėlusiam asmeniui ar jo draudimo įmonei.

5. Atstovas žalos sureguliuavimo reikalams turi turėti pakankamus įgaliojimus atstovauti draudimo įmonei jos santykiuose su nukentėjusiosiomis šalimis 20 straipsnio 1 dalyje minėtais atvejais ir visiškai patenkinti jų prašymus atlyginti žalą.

Jis privalo nagrinėti atvejį nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybės narės oficialiąja (-iosiomis) kalba (-omis).

6. Atstovo žalos sureguliuavimo reikalams paskyrimas savaime nėra filialo, kaip apibrėžta Direktyvos 92/49/EEB 1 straipsnio b punkte, atidarymas, o atstovas žalos sureguliuavimo reikalams nelaikomas draudimo įstaiga, kaip apibrėžta Direktyvos 88/357/EEB 2 straipsnio c punkte, arba įstaiga, kaip apibrėžta Reglamente (EB) Nr. 44/2001.

22 straipsnis

Žalos atlyginimo procedūra

Valstybės narės turi nustatyti pareigas, kurių neįvykdžius taikomos veiksmingos ir sistemingos piniginės arba lygiavertės administracinės sankcijos, siekiant užtikrinti, kad per tris mėnesius nuo tos dienos, kai nukentėjusioji šalis tiesiogiai eismo įvykį sukėlusio asmens draudimo įmonei arba jos atstovui žalos sureguliuavimo reikalams pateikė reikalavimą atlyginti žalą:

- a) už eismo įvykį atsakingo asmens draudimo įmonė arba jos atstovas žalos sureguliuavimo reikalams pateiktą motyvuotą žalos atlyginimo pasiūlymą, jeigu atsakomybė nėra ginčijama ir žala yra apskaičiuota; arba
- b) draudimo įmonė, kuriai skirtas reikalavimas atlyginti žalą, arba jos atstovas žalos sureguliuavimo reikalams pateiktą pagrįstą atsakymą visais reikalavime išdėstytais klausimais, jeigu atsakomybė nekyla arba nėra aiškiai įrodyta, arba jeigu žala nėra visiškai apskaičiuota.

Valstybės narės priima nuostatas, kuriomis užtikrinama, kad jeigu per tris mėnesius nepateikiamas joks pasiūlymas, mokamos palūkanos nuo žalos atlyginimo sumos, kurią nukentėjusiajai šaliai pasiūlo draudimo įmonė arba priteisia teismas.

23 straipsnis

Informacijos centrai

1. Kad nukentėjusioji šalis galėtų pateikti prašymą atlyginti žalą, kiekviena valstybė narė įsteigia arba įgalioja informacijos centrą, kuris atsako:

a) už registrą, į kurį įtraukiama ši informacija:

i) transporto priemonės, kurios įprastinė buvimo vieta yra atitinkamos valstybės teritorijoje, registracijos numeris;

ii) draudimo liudijimų, kuriais apdraudžiamos Direktyvos 73/239/EEB priedo A dalies 10 punkte nurodytos šių priemonių valdytojų rizikos, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę, numeriai, o jeigu liudijimo galiojimo laikas yra pasibaigęs, taip pat ir draudimo apsaugos galiojimo pabaigos data;

iii) draudimo įmonių, apdraudžiančių Direktyvos 73/239/EEB priedo A dalies 10 punkte nurodytas transporto priemonių valdytojų rizikas, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę, pavadinimai ir jų pagal šios direktyvos 21 straipsnį paskirtų atstovų žalos sureguliuavimo reikalams vardai, pavardės arba pavadinimai, kurie pagal šio straipsnio 2 dalį pranešami informacijos centrams;

iv) transporto priemonių, kurioms kiekvienoje valstybėje narėje pagal 5 straipsnio 1 ir 2 dalis taikomos privalomojo civilinės atsakomybės draudimo nukrypti leidžiančios nuostatos, sąrašas;

v) informacija, susijusi su iv punkte minėtomis transporto priemonėmis:

— institucija arba įstaiga, pagal 5 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą paskirta atsakinga už žalos atlyginimo išmokėjimą nukentėjusiosioms šalims tais atvejais, kai netaikoma 2 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta procedūra, jeigu transporto priemonei taikomos nukrypti leidžiančios nuostatos, numatytos 5 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje;

— įstaigos, apdraudusios transporto priemonę valstybėje narėje, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, pavadinimas, jeigu transporto priemonei taikomos nukrypti leidžiančios nuostatos, numatytos 5 straipsnio 2 dalyje;

b) arba už tokios informacijos rinkimo ir platinimo koordinavimą; ir

c) už pagalbą asmenims, turintiems teisę gauti informaciją, minimą a punkto i–v papunkčiuose.

Pasibaigus transporto priemonės registracijai arba draudimo sutarčiai, informacija, nurodyta a punkto i, ii ir iii papunkčiuose, turi būti saugoma septynerius metus.

2. Šio straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje minimos draudimo įmonės visų valstybių narių informacijos centrams praneša atstovų žalos sureguliuavimo reikalams, kuriuos jos pagal 21 straipsnį yra paskyrusios kiekvienoje valstybėje narėje, vardus, pavardes arba pavadinimus ir adresus.

3. Valstybės narės užtikrina, kad po septynerių metų nuo eismo įvykio nukentėjusioji šalis turėtų teisę iš gyvenamosios vietos valstybės narės, valstybės narės, kurioje yra transporto priemonės įprastinė buvimo vieta, arba valstybės narės, kurioje įvyko eismo įvykis, informacijos centro nedelsiant gauti šią informaciją:

- a) draudimo įmonės pavadinimą ir adresą;
- b) draudimo liudijimo numerį; ir
- c) draudimo įmonės atstovo žalos sureguliuavimo reikalams nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybėje vardą, pavardę arba pavadinimą ir adresą.

Informacijos centrai tarpusavyje bendradarbiauja.

4. Informacijos centras nukentėjusiajai šaliai praneša transporto priemonės savininko, ją paprastai vairuojančio asmens arba registruoto valdytojo vardą, pavardę ir adresą, jeigu nukentėjusioji šalis yra teisėtai suinteresuota gauti šią informaciją. Įgyvendindamas šią nuostatą, informacijos centras kreipiasi į:

- a) draudimo įmonę; arba
- b) transporto priemonių registracijos įstaigą.

Jeigu transporto priemonei taikomos nukrypti leidžiančios nuostatos, numatytos 5 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje, informacijos centras nukentėjusiajai šaliai praneša pagal 5 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą paskirtos institucijos arba įstaigos, atsakingos už žalos atlyginimo išmokėjimą nukentėjusiosios šalims tais atvejais, kai nėra taikytina 2 straipsnio a punkte numatyta tvarka, pavadinimą.

Jeigu transporto priemonei taikomos nukrypti leidžiančios nuostatos, numatytos 5 straipsnio 2 dalyje, informacijos centras nukentėjusiajai šaliai praneša įstaigos, apdraudusios transporto priemonę toje valstybėje, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, pavadinimą.

5. Valstybė narė užtikrina, kad, nepažeisdami 1 ir 4 dalyse jiems nustatytų įsipareigojimų, informacijos centrai teiktų tose

dalyse nurodytą informaciją bet kuriai šaliai, susijusiai su bet kuriuo kelių eismo įvykiu, sukeltu transporto priemonės, apdraustos pagal 3 straipsnį.

6. Asmens duomenys, gauti pagal šio straipsnio 1–5 dalis, tvarkomi, laikantis nacionalinių nuostatų, priimtų pagal Direktyvą 95/46/EB.

24 straipsnis

Žalos atlyginimo įstaigos

1. Kiekviena valstybė narė įsteigia arba įgalioja žalos atlyginimo įstaigą, atsakingą už žalos atlyginimą nukentėjusiosios šalims 20 straipsnio 1 dalyje minėtais atvejais.

Nukentėjusiosios šalys gali pateikti reikalavimus žalos atlyginimo įstaigai gyvenamosios vietos valstybėje narėje:

a) jei per tris mėnesius nuo tos dienos, kai nukentėjusioji šalis pateikė reikalavimą atlyginti žalą eismo įvykį sukėlusios transporto priemonės draudimo įmonei arba jos atstovui žalos sureguliuavimo reikalams, draudimo įmonė arba jos atstovas žalos sureguliuavimo reikalams nepateikė pagrįsto atsakymo reikalavime išdėstytais klausimais; arba

b) jei draudimo įmonė pagal 20 straipsnio 1 dalį nėra paskyrusi atstovo žalos sureguliuavimo reikalams nukentėjusiosios šalies gyvenamosios vietos valstybėje narėje; šiuo atveju nukentėjusiosios šalys negali pateikti reikalavimų žalos atlyginimo įstaigai, jeigu jos yra pateikusios reikalavimus tiesiogiai eismo įvykį sukėlusios transporto priemonės draudimo įmonei ir jeigu per tris mėnesius nuo to reikalavimo pateikimo yra gavusios motyvuotą atsakymą.

Tačiau nukentėjusiosios šalys negali pateikti reikalavimų žalos atlyginimo įstaigai, jeigu jos yra pareiškusios ieškinį tiesiogiai draudimo įmonei.

Žalos atlyginimo įstaiga imasi veiksmų per du mėnesius nuo tos dienos, kai nukentėjusioji šalis jai pateikia reikalavimą atlyginti žalą, bet nutraukia savo veiksmus, jeigu vėliau draudimo įmonė arba jos atstovas žalos sureguliuavimo reikalams pateikia pagrįstą atsakymą į reikalavimą.

Žalos atlyginimo įstaiga nedelsdama:

a) eismo įvykį sukėlusios transporto priemonės draudimo įmonei arba jos atstovui žalos sureguliuavimo reikalams;

b) žalos atlyginimo įstaigai valstybėje narėje, kurioje yra įstaiga, išdavusi liudijimą;

c) eismo įvykį sukėlusiam asmeniui, jei jis yra žinomas,

praneša, kad yra gavusi nukentėjusiosios šalies reikalavimą atlyginti žalą ir atsako į tą reikalavimą per du mėnesius nuo jo pateikimo dienos.

Ši nuostata nepažeidžia valstybių narių teisės tos įstaigos žalos atlyginimą laikyti subsidiariniu ar nesubsidiariniu ir teisės reglamentuoti žalos sureguliuojimą tarp šios įstaigos ir už įvykį atsakingo asmens ar asmenų bei kitų draudimo įmonių arba socialinio draudimo įstaigų, privalančių išmokėti nukentėjusiajai šaliai atlyginimą už to paties įvykio sukeltą žalą. Tačiau valstybės narės negali leisti, kad įstaiga keltų kitas nei šioje direktyvoje nustatytas žalos atlyginimo išmokėjimo sąlygas, ypač reikalauti, kad nukentėjusioji šalis koku nors būdu įrodytų, kad už žalos atlyginimą atsakingas asmuo negali mokėti arba atsisako tą daryti.

2. Žalos atlyginimo įstaiga, kuri yra išmokėjusi žalos atlyginimą nukentėjusiajai šaliai jos gyvenamosios vietos valstybėje narėje, turi teisę reikalauti, kad išmokėtų žalos atlyginimo sumą jai grąžintų tos valstybės narės, kurioje yra liudijimą išdavusi įstaiga, žalos atlyginimo įstaiga.

Ši įstaiga perima nukentėjusiosios šalies teises eismo įvykį sukėlusio asmens arba jo draudimo įmonės atžvilgiu, jeigu žalos atlyginimo įstaiga nukentėjusios šalies gyvenamosios vietos valstybėje narėje išmokėjo atlyginimą už patirtą žalą.

Kiekviena valstybė narė privalo pripažinti tokį kitos valstybės narės numatytą teisių perėmimą.

3. Šis straipsnis įsigalioja:

- a) po to, kai bus sudarytas valstybių narių įsteigtų arba patvirtintų žalos atlyginimo įstaigų susitarimas dėl jų funkcijų, pareigų ir išmokėto žalos atlyginimo grąžinimo tvarkos;
- b) nuo Komisijos nustatytos datos, kai ji, glaudžiai bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, įsitikina, kad toks susitarimas yra sudarytas.

25 straipsnis

Žalos atlyginimas

1. Jeigu neįmanoma nustatyti transporto priemonės arba jeigu per du mėnesius nuo eismo įvykio neįmanoma nustatyti draudimo įmonės, nukentėjusioji šalis gali pateikti reikalavimą atlyginti žalą gyvenamosios vietos valstybės narės žalos atlyginimo įstaigai. Žala atlyginama pagal 9 ir 10 straipsnius. Tokiu atveju žalos atlyginimo įstaiga 24 straipsnio 2 dalyje nustatytomis sąlygomis turi teisę pateikti reikalavimus:

- a) kai negalima nustatyti draudimo įmonės: garantiniam fondui, esančiam valstybėje narėje, kurioje yra transporto priemonės įprastinė buvimo vieta;
- b) kai negalima nustatyti transporto priemonės: garantiniam fondui, esančiam valstybėje narėje, kurioje įvyko eismo įvykis;
- c) kai transporto priemonė yra iš trečiosios valstybės: garantiniam fondui, esančiam valstybėje narėje, kurioje įvyko eismo įvykis.

2. Šis straipsnis taikomas eismo įvykiams, sukeltiems trečiosios valstybės transporto priemonėmis, kurioms taikomi 7 ir 8 straipsniai.

26 straipsnis

Centrinė įstaiga

Valstybės narės imasi visų tinkamų priemonių, siekiant palengvinti galimybę nukentėjusiems asmenims, jų draudikams ar teisiškiems atstovams laiku gauti pagrindinius duomenis, reikalingus žalai sureguliuoti.

Šie pagrindiniai duomenys, prireikus, saugomi elektronine forma kiekvienos valstybės narės centrinėje saugykloje ir yra prieinami suinteresuotoms šalims, esant aiškiai išreikštam jų prašymui.

27 straipsnis

Sankcijos

Valstybės narės nustato sankcijas už nacionalinių nuostatų, kurias jos priima įgyvendindamos šią direktyvą, pažeidimus ir imasi būtinų priemonių, kad jos būtų taikomos. Sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios. Valstybės narės praneša Komisijai apie taikant šį straipsnį priimtų nuostatų pakeitimus kaip galima greičiau.

8 SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

28 straipsnis

Nacionalinės nuostatos

1. Pagal Sutartį valstybės narės gali palikti galioti jau priimtas arba priimti naujas nuostatas, kurios nukentėjusiajai šaliai yra palankesnės už tas, kurios yra būtinos, kad būtų laikomasi šios direktyvos.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

29 straipsnis

Panaikinimas

Direktyvos 72/166/EEB, 84/5/EEB, 90/232/EEB, 2000/26/EB ir 2005/14/EB su pakeitimais, padarytais direktyvomis, nurodytomis I priedo A dalyje, panaikinamos nepažeidžiant valstybių narių išipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo pradžios terminais, numatytais I priedo B dalyje.

Nuorodos į panaikintas direktyvas laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal II priede pateiktą atitikties lentelę.

30 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jos paskelbimo Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.

31 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybės narėms.

Priimta Strasbūre 2009 m. rugsėjo 16 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

J. BUZEK

Tarybos vardu

Pirmininkė

C. MALMSTRÖM

I PRIEDAS

A DALIS

Panaikinamos direktyvos su vėlesnių pakeitimų sąrašu

(nurodytos 29 straipsnyje)

Tarybos direktyva 72/166/EEB
(OL L 103, 1972 5 2, p. 1).

Tarybos direktyva 72/430/EEB
(OL L 291, 1972 12 28, p. 162).

Tarybos direktyva 84/5/EEB
(OL L 8, 1984 1 11, p. 17).

tik 4 straipsnis

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB
(OL L 149, 2005 6 11, p. 14).

tik 1 straipsnis

Tarybos direktyva 84/5/EEB
(OL L 8, 1984 1 11, p. 17).

1985 m. Stojimo akto I priedo IX.F punktas
(OL L 302, 1985 11 15, p. 218).

Tarybos direktyva 90/232/EEB
(OL L 129, 1990 5 19, p. 33).

tik 4 straipsnis

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB
(OL L 149, 2005 6 11, p. 14).

tik 2 straipsnis

Tarybos direktyva 90/232/EEB
(OL L 129, 1990 5 19, p. 33).

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB
(OL L 149, 2005 6 11, p. 14).

tik 4 straipsnis

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB
(OL L 181, 2000 7 20, p. 65).

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB
(OL L 149, 2005 6 11, p. 14).

tik 5 straipsnis

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB
(OL L 149, 2005 6 11, p. 14).

B DALIS

Perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo pradžios terminų sąrašas

(nurodytas 29 straipsnyje)

Direktyva	Perkėlimo terminas	Taikymo pradžia
72/166/EEB	1973 m. gruodžio 31 d.	—
72/430/EEB	—	1973 m. sausio 1 d.
84/5/EEB	1987 m. gruodžio 31 d.	1988 m. gruodžio 31 d.
90/232/EEB	1992 m. gruodžio 31 d.	—
2000/26/EB	2002 m. liepos 19 d.	2003 m. sausio 19 d.
2005/14/EB	2007 m. birželio 11 d.	—

II PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Direktyva 72/166/EEB	Direktyva 84/5/EEB	Direktyva 90/232/EEB	Direktyva 2000/26/EB	Ši direktyva
1 straipsnio 1–3 punktai				1 straipsnio 1–3 punktai
1 straipsnio 4 punkto pirma įtrauka				1 straipsnio 4 punkto a papunktis
1 straipsnio 4 punkto antra įtrauka				1 straipsnio 4 punkto b papunktis
1 straipsnio 4 punkto trečia įtrauka				1 straipsnio 4 punkto c papunktis
1 straipsnio 4 punkto ketvirta įtrauka				1 straipsnio 4 punkto d papunktis
1 straipsnio 5 punktas				1 straipsnio 5 punktas
2 straipsnio 1 dalis				4 straipsnis
2 straipsnio 2 dalies įžanginė dalis				2 straipsnio įžanginė dalis
2 straipsnio 2 dalies pirma įtrauka				2 straipsnio a punktas
2 straipsnio 2 dalies antra įtrauka				2 straipsnio b punktas
2 straipsnio 2 dalies trečia įtrauka				2 straipsnio c punktas
3 straipsnio 1 dalies pirmas sakiny				3 straipsnio pirma pastraipa
3 straipsnio 1 dalies antras sakiny				3 straipsnio antra pastraipa
3 straipsnio 2 dalies įžanginė dalis				3 straipsnio trečios pastraipos įžanginė dalis
3 straipsnio 2 dalies pirma įtrauka				3 straipsnio trečios pastraipos a punktas
3 straipsnio 2 dalies antra įtrauka				3 straipsnio trečios pastraipos b punktas
4 straipsnio įžanginė dalis				5 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
4 straipsnio a punkto pirma pastraipa				5 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
4 straipsnio a punkto antros pastraipos pirmas sakiny				5 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
4 straipsnio a punkto antros pastraipos antras sakiny				5 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio a punkto antros pastraipos trečias sakiny				5 straipsnio 1 dalies ketvirta pastraipa
4 straipsnio a punkto antros pastraipos ketvirtas sakiny				5 straipsnio 1 dalies penkta pastraipa
4 straipsnio b punkto pirma pastraipa				5 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa
4 straipsnio b punkto antros pastraipos pirmas sakiny				5 straipsnio 2 dalies antra pastraipa

Direktyva 72/166/EEB	Direktyva 84/5/EEB	Direktyva 90/232/EEB	Direktyva 2000/26/EB	Ši direktyva
4 straipsnio b punkto antros pastraipos antras sakinys				5 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio b punkto trečios pastraipos pirmas sakinys				5 straipsnio 2 dalies ketvirta pastraipa
4 straipsnio b punkto trečios pastraipos antras sakinys				5 straipsnio 2 dalies penkta pastraipa
5 straipsnio išanginė dalis				6 straipsnio pirmos pastraipos išanginė dalis
5 straipsnio pirma įtrauka				6 straipsnio pirmos pastraipos a punktas
5 straipsnio antra įtrauka				6 straipsnio pirmos pastraipos b punktas
5 straipsnio baigiamoji dalis				6 straipsnio antra pastraipa
6 straipsnis				7 straipsnis
7 straipsnio 1 dalis				8 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
7 straipsnio 2 dalis				8 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
7 straipsnio 3 dalis				8 straipsnio 2 dalis
8 straipsnis				—
	1 straipsnio 1 dalis			3 straipsnio ketvirta pastraipa
	1 straipsnio 2 dalis			9 straipsnio 1 dalis
	1 straipsnio 3 dalis			9 straipsnio 2 dalis
	1 straipsnio 4 dalis			10 straipsnio 1 dalis
	1 straipsnio 5 dalis			10 straipsnio 2 dalis
	1 straipsnio 6 dalis			10 straipsnio 3 dalis
	1 straipsnio 7 dalis			10 straipsnio 4 dalis
	2 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos išanginė dalis			13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos išanginė dalis
	2 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka			13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktas
	2 straipsnio 1 dalies antra įtrauka			13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos b punktas
	2 straipsnio 1 dalies trečia įtrauka			13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos c punktas
	2 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos baigiamoji dalis			13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos išanginė dalis
	2 straipsnio 1 dalies antra ir trečia pastraipos			13 straipsnio 1 dalies antra ir trečia pastraipos
	2 straipsnio 2 dalis			13 straipsnio 2 dalis
	3 straipsnis			12 straipsnio 2 dalis
	4 straipsnis			—
	5 straipsnis			—

Direktyva 72/166/EEB	Direktyva 84/5/EEB	Direktyva 90/232/EEB	Direktyva 2000/26/EB	Ši direktyva
			4 straipsnio 1 dalies trečias sakinys	21 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa
			4 straipsnio 2 dalies pirmas sakinys	21 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa
			4 straipsnio 2 dalies antras sakinys	21 straipsnio 2 dalies antra pastraipa
			4 straipsnio 3 dalis	21 straipsnio 3 dalis
			4 straipsnio 4 dalies pirmas sakinys	21 straipsnio 4 dalies pirma pastraipa
			4 straipsnio 4 dalies antras sakinys	21 straipsnio 4 dalies antra pastraipa
			4 straipsnio 5 dalies pirmas sakinys	21 straipsnio 5 dalies pirma pastraipa
			4 straipsnio 5 dalies antras sakinys	21 straipsnio 5 dalies antra pastraipa
			4 straipsnio 6 dalis	22 straipsnis
			4 straipsnio 7 dalis	—
			4 straipsnio 8 dalis	21 straipsnio 6 dalis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos išanginė dalis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos išanginė dalis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto išanginė dalis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto išanginė dalis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 1 papunktis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto i papunktis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 2 papunktis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto ii papunktis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 3 papunktis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto iii papunktis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 4 papunktis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto iv papunktis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 5 papunkčio išanginė dalis	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto v papunkčio išanginė dalis
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 5 papunkčio i punktas	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto v papunkčio pirma įtrauka
			5 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto 5 papunkčio ii punktas	23 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punkto v papunkčio antra įtrauka
			5 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	23 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
			5 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys	23 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys
			5 straipsnio 5 dalis	23 straipsnio 6 dalis
			6 straipsnio 1 dalis	24 straipsnio 1 dalis
			6 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa	24 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa

Direktyva 72/166/EEB	Direktyva 84/5/EEB	Direktyva 90/232/EEB	Direktyva 2000/26/EB	Ši direktyva
			6 straipsnio 2 dalies antros pastraipos pirmas sakiny	24 straipsnio 2 dalies antra pastraipa
			6 straipsnio 2 dalies antros pastraipos antras sakiny	24 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa
			6 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa	24 straipsnio 3 dalis
			6 straipsnio 3 dalies antra pastraipa	—
			6a straipsnis	26 straipsnis
			7 straipsnio įžanginė dalis	25 straipsnio 1 dalies įžanginė dalis
			7 straipsnio a punktas	25 straipsnio 1 dalies a punktas
			7 straipsnio b punktas	25 straipsnio 1 dalies b punktas
			7 straipsnio c punktas	25 straipsnio 1 dalies c punktas
			8 straipsnis	—
			9 straipsnis	—
			10 straipsnio 1–3 dalys	—
			10 straipsnio 4 dalis	28 straipsnio 1 dalis
			10 straipsnio 5 dalis	28 straipsnio 2 dalis
				29 straipsnis
			11 straipsnis	30 straipsnis
			12 straipsnis	27 straipsnis
9 straipsnis	7 straipsnis	7 straipsnis	13 straipsnis	31 straipsnis
				I priedas
				II priedas

II

(Aktai, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kurių skelbti neprivaloma)

SPRENDIMAI

KOMISIJA

KOMISIJOS SPRENDIMAS

2009 m. spalio 2 d.

kuriuo nustatomos valstybių narių informacijos mainų elektroniniu būdu praktinės priemonės pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje VI skyrių

(pranešta dokumentu Nr. C(2009) 7493)

(Tekstas svarbus EEE)

(2009/739/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2006 m. gruodžio 12 d. Direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje ⁽¹⁾, ypač į jos 36 straipsnio antrą sakinį,

pasikonsultavusi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu,

kadangi:

(1) Direktyvos 2006/123/EB 28–36 straipsniuose valstybės narės įpareigojamos teikti abipusę pagalbą ir veiksmingai bendradarbiauti, tuo tikslu jų kompetentingos valdžios institucijos turi keistis informacija. Siekiant sklandaus valstybių narių bendradarbiavimo, reikia tiesioginių ir greitą valstybių narių kompetentingų institucijų ryši užtikrinančių techninių priemonių. Šiuo tikslu Direktyvos 2006/123/EB 34 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad Komisija, bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, sukuria valstybių narių informacijos mainų elektroninę sistemą, pagrįstą esamomis informacinėmis sistemomis.

(2) Vidaus rinkos informacinė sistema (VRI), sukurta remiantis 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimu 2004/387/EB dėl suderinto paneu-

ropinių e. valdžios paslaugų teikimo valstybės valdymo institucijoms, verslo subjektams ir piliečiams (IDABC) ⁽²⁾ yra elektroninė vidaus rinkos teisės aktus papildanti priemonė, pagrįsta valstybių narių administracijų informacijos mainais. Kadangi VRI suteikia galimybę kompetentingoms valdžios institucijoms vykdyti saugius ir struktūrizuotus informacijos mainus elektroniniu būdu ir lengvai nustatyti susijusį kitose valstybėse narėse esantį atstovą, taip pat palaikyti su juo greitą ir veiksmingą ryšį, VRI reikėtų naudoti apsieičiant informacija Direktyvos 2006/123/EB taikymo tikslais.

(3) Kad valstybių narių kompetentingos valdžios institucijos galėtų veiksmingai keistis informacija elektroniniu būdu, būtina nustatyti praktines tokių informacijos mainų VRI priemones.

(4) Direktyvoje 2006/123/EB aptariamai ne tik prašymai pateikti informaciją, prašymai atlikti patikrinimus, apžiūras, tyrimus ir atsakymai į tokius prašymus, bet ir du specifiniai informacijos mainų mechanizmai: informacijos dėl konkrečių reikšmingų veiksnių ir aplinkybių, susijusių su paslaugos teikimo veikla ir galinčių padaryti didelę žalą žmonių sveikatai ar saugumui arba aplinkai, mainai (įspėjimai) pagal Direktyvos 2006/123/EB 29 straipsnio 3 dalį ir 32 straipsnio 1 dalį ir informacijos dėl išskirtinėmis aplinkybėmis taikomų priemonių, susijusių su paslaugų saugumu (konkrečiais atvejais leidžiančios nukrypti nuostatos), pagal Direktyvos 2006/123/EB 18 ir 35 straipsnius mainai.

⁽¹⁾ OL L 376, 2006 12 27, p. 36.

⁽²⁾ OL L 181, 2004 5 18, p. 25.

(5) Kadangi įspėjimai siunčiami iškilus dideliam pavojui žmonių sveikatai ar saugumui arba aplinkai, siekiant pašalinti tokį pavojų ir tinkamai informuoti valstybių narių kompetingas valdžios institucijas apie kitų valdžios institucijų vykdytus veiksmus ir apie pavojaus pašalinimą arba jo buvimą, svarbiausias yra glaudus skirtingų valstybių narių kompetentingų valdžios institucijų bendradarbiavimas. Kad kompetentingos valdžios institucijos veiksmingai prižiūrėtų paslaugų tiekėjus bei jų teikiamas paslaugas ir tinkamai apsaugotų įspėjimuose pateiktus asmens duomenis, reikia, kad valstybės narės pagal Direktyvos 2006/123/EB nuostatas išsiųstas įspėjimas būtų atšauktas, kai jis nebeatitinka 29 straipsnio 3 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies sąlygų. Valstybėms narėms turi būti suteikta galimybė atmesti pasiūlymą dėl įspėjimo atšaukimo, jei toliau išlieka didelis pavojus žmonių sveikatai ar saugumui arba aplinkai.

(6) Pagal Direktyvos 2006/123/EB 43 straipsnį, įgyvendinant ir taikant tą direktyvą ir visų pirma nuostatas dėl priežiūros, turi būti laikomasi asmens duomenų apsaugos taisyklių, kaip numatyta 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽¹⁾ ir 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/58/EB dėl asmenų duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) ⁽²⁾. Atitinkamai valstybių narių informacijos mainai elektroniniu būdu turėtų būti vykdomi laikantis direktyvų 95/46/EB ir 2002/58/EB taisyklių dėl asmenų duomenų apsaugos. Komisija tvarko informaciją pagal 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽³⁾.

(7) Siekdama užtikrinti asmens duomenų aukšto lygio apsaugą VRI, Komisija priėmė 2007 m. gruodžio 12 d. sprendimą 2008/49/EB dėl vidaus rinkos informacinės sistemos įgyvendinimo užtikrinant asmens duomenų apsaugą ⁽⁴⁾ ir 2009 m. kovo 26 d. Rekomendaciją 2009/329/EB dėl vidaus rinkos informacinės sistemos (VRI) duomenų apsaugos gairių ⁽⁵⁾.

(8) Šiame sprendime numatytos priemonės atitinka komiteto, įsteigto pagal Direktyvos 2006/123/EB 40 straipsnį, nuomonę,

⁽¹⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31.

⁽²⁾ OL L 201, 2002 7 31, p. 37.

⁽³⁾ OL L 8, 2001 1 12, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 13, 2008 1 16, p. 18.

⁽⁵⁾ OL L 100, 2009 4 18, p. 12.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Informacijos mainai naudojant VRI

1. Vidaus rinkos informacinė sistema (VRI) naudojama valstybių narių informacijos mainams elektroniniu būdu siekiant laikytis Direktyvos 2006/123/EB VI skyriuje nurodytų administracinio bendradarbiavimo nuostatų, kuriose numatomi:

- informacijos užklausos ir prašymai atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus, taip pat atsakymų į juos pateikimas pagal Direktyvos 2006/123/EB VI skyrių;
- įspėjimai pagal Direktyvos 2006/123/EB 29 straipsnio 3 dalį ir 32 straipsnio 1 dalį;
- užklausos ir pranešimai konkrečiais atvejais pagal Direktyvos 2006/123/EB 35 straipsnio 2, 3 ir 6 dalyse nustatytą tvarką.

2. Sprendimo 2008/49/EB 8 straipsnyje nurodyti VRI koordinatoriai gali būti paskirti atlikti Direktyvos 2006/123/EB 28 straipsnio 2 dalyje numatytų kontaktinių centrų funkcijas.

2 straipsnis

VRI funkcijos gavus informacijos užklausas ir prašymus atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus, taip pat siekiant pateikti atsakymus į juos

Gavus informacijos užklausą, prašymą atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus, taip pat siekiant pateikti atsakymus į juos, VRI atliekami šie veiksmai:

- siunčiamos užklausos;
- siunčiama papildoma informacija ir jos prašoma;
- priimamos užklausos;
- persiunčiamos užklausos;
- pateikiami atsakymai į užklausas.

3 straipsnis

VRI funkcijos gavus įspėjimą

1. Siekiant keistis informacija apie įspėjimus, VRI atliekami šie veiksmai:

- siunčiami įspėjimai, jei yra įvykdytos Direktyvos 2006/123/EB 29 straipsnio 3 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies sąlygos;

- b) siunčiama papildoma informacija ir jos prašoma;
- c) panaikinami įspėjimai, kurie yra atsiųsti nesilaikant Direktyvos 2006/123/EB 29 straipsnio 3 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies sąlygų;
- d) taisoma įspėjimuose pateikta informacija;
- e) siunčiami pasiūlymai atšaukti įspėjimus;
- f) prieštaraujama pasiūlymams atšaukti įspėjimus;
- g) atšaukiami įspėjimai, jei nebevykdomos Direktyvos 2006/123/EB 29 straipsnio 3 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies sąlygos.

2. Kad VRI būtų galima siųsti įspėjimus ir susijusią informaciją kitoms valstybėms narėms ir gauti įspėjimus iš jų, jai bus suteikta įspėjimų koordinatoriaus funkcija. Įspėjimų koordinatoriaus vaidmenį gali atlikti Sprendimo 2008/49/EB 7 ir 8 straipsniuose nurodyti VRI dalyviai.

3. Atšauktame įspėjime nurodyta informacija, įskaitant asmens duomenis, nebeturi būti matoma jokiame VRI naudotojui dar prieš ištrinant tą informaciją iš sistemos pagal Sprendimo 2008/49/EB 4 straipsnyje nurodytą tvarką.

4 straipsnis

VRI funkcijos, jei taikomos konkrečiais atvejais leidžiančios nukrypti nuostatos

Siekiant keisti informacija konkrečiais atvejais, kai taikomos leidžiamos nukrypti nuostatos, VRI atliekami šie veiksmai:

- a) siunčiama užklausa įsisteigimo valstybei narei pagal Direktyvos 2006/123/EB 35 straipsnio 2 dalį;
- b) atsakoma į atsiųstą užklausa pagal Direktyvos 2006/123/EB 35 straipsnio 2 dalį;
- c) siunčiamas pranešimas Komisijai ir įsisteigimo valstybei narei pagal Direktyvos 2006/123/EB 35 straipsnio 3 ir 6 dalis;
- d) automatiškai informuojamas koordinadorius apie a, b ir c punktuose nurodytus veiksmus.

5 straipsnis

Asmens duomenų apsauga

Asmens duomenų tvarkymas valstybių narių informacijos mainų elektroniniu būdu tikslais vykdomas laikantis direktyvų 95/46/EB ir 2002/58/EB.

Komisija asmens duomenis tvarko pagal Reglamento (EB) Nr. 45/2001 nuostatas.

6 straipsnis

Adresatai

Šis sprendimas skirtas valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje 2009 m. spalio 2 d.

Komisijos vardu
Charlie McCREEVY
Komisijos narys

KOMISIJOS SPRENDIMAS

2009 m. spalio 6 d.

kuriuo daroma išimtis Prancūzijai pagal Sprendimą 2008/477/EB dėl 2 500–2 690 MHz dažnių juostos suderinimo antžeminėms sistemoms, kuriomis Bendrijoje galima teikti elektroninio ryšio paslaugas

(pranešta dokumentu Nr. C(2009) 7514)

(Tekstas autentiškas tik prancūzų kalba)

(2009/740/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

atsižvelgdama į 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimą Nr. 676/2002/EB dėl radijo spektro politikos teisinio reguliavimo pagrindų Europos bendrijoje (Sprendimas dėl radijo spektro) ⁽¹⁾, ypač į jo 4 straipsnio 5 dalį,

atsižvelgdama į 2008 m. birželio 13 d. Komisijos sprendimą 2008/477/EB dėl 2 500–2 690 MHz dažnių juostos suderinimo antžeminėms sistemoms, kuriomis Bendrijoje galima teikti elektroninio ryšio paslaugas ⁽²⁾, ypač į jo 2 straipsnio 2 dalį,

kadangi:

(1) Pagal Sprendimą 2008/477/EB ne vėliau kaip iki 2008 m. gruodžio 13 d. valstybės narės, laikydamosi konkrečių parametru, turi skirti 2 500–2 690 MHz dažnių juostą ir suteikti galimybę ne išimties tvarka ja naudotis antžeminėmis sistemomis, kuriomis galima teikti elektroninio ryšio paslaugas.

(2) Sprendimo 2008/477/EB 2 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad, vadovaudamosi Sprendimo Nr. 676/2002/EB 4 straipsnio 5 dalimi, valstybės narės gali išimties tvarka prašyti nustatyti pereinamuosius laikotarpius, kuriais gali būti taikomi susitarimai dėl radijo spektro pasidalijimo.

(3) Prancūzija Komisijai pranešė, kad negali laiku įvykdyti Sprendime 2008/477/EB nustatytų reikalavimų, nes toje dažnių juostoje išimties tvarka veikia nacionalinio saugumo reikmėms naudojama judriojo elektroninio ryšio įranga (sistema RUBIS).

(4) 2008 m. gruodžio 15 d. raštu Prancūzija paprašė laikinai netaikyti reikalavimų, kad įrangą būtų galima naudoti toliau, kol bus įdiegta nauja kitose dažnių juostose veikianči įranga. 2009 m. birželio 29 d. raštu pateikta daugiau paaiškinimų, susijusių su šiuo prašymu.

(5) Prancūzijos nurodytų techninių priešasčių pakanka jos prašymui pagrįsti: pirmiausia būtina užtikrinti, kad veiktų esamos sistemos RUBIS visos funkcijos ir kad jos veiktų be pertrūkių perkeliant sistemą į kitas dažnių juostas, taip pat reikia išigyti ir įdiegti naują įrangą.

(6) 2012 m. sausio 1 d. baigus pirmąjį diegimo etapą, 2 500–2 690 MHz dažnių juosta bus galima naudotis, kaip numatyta Sprendime 2008/477/EB, tankiausiai gyvenamose Prancūzijos vietovėse. Antrasis etapas bus įgyvendinamas į pirmąjį etapą neįtrauktose vietovėse, jose dažnių juosta bus galima naudotis nuo 2013 m. gruodžio 31 d., išskyrus Korsikoje; šiuo spektru ten bus galima naudotis nuo 2014 m. gegužės 31 d.

(7) Atsižvelgusios į numatytą sistemos perkėlimo laiką ir siekdamas užtikrinti, kad pereinamasis laikotarpis būtų kuo trumpesnis, Prancūzijos valdžios institucijos perkėlimo procesą pradėjo 2009 m. liepos 1 d.

(8) Sistemos perkėlimo ir išipareigojimų vykdymo pažangos ataskaita padės tinkamai valdyti pereinamąjį laikotarpį.

(9) 2008 m. spalio 2 d. komiteto posėdyje Radijo spektro komiteto nariai pareiškė, kad šiai pereinamojo laikotarpio išimčiai neprieštarauja.

(10) Dėl prašomos išimties Sprendimo 2008/477/EB įgyvendinimas nebūtų pernelyg uždelstas ir neatsirastų per didelių konkurencijos arba reguliavimo skirtumų valstybėse narėse. Prašymas yra pagrįstas, o laikinoji išimtis būtų tinkama siekiant palengvinti visapusišką Sprendimo 2008/477/EB įgyvendinimą.

⁽¹⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 1.

⁽²⁾ OL L 163, 2008 6 24, p. 37.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Prancūzijai leidžiama, laikantis 2 ir 3 straipsniuose nustatytų sąlygų, visišką Sprendimo 2008/477/EB įgyvendinimą atidėti iki 2014 m. gegužės 31 d.

2 straipsnis

Iki 2012 m. sausio 1 d. Prancūzija suteikia galimybę pagal Sprendimą 2008/477/EB naudotis 2 500–2 690 MHz dažnių juosta tankiausiai gyvenamose Prancūzijos vietovėse, įskaitant Il de Franso regioną, kad iki nurodytos dienos ta dažnių juosta galėtų naudotis bent pusė Prancūzijos gyventojų. Iki 2013 m. gruodžio 31 d. Prancūzija suteikia galimybę pagal Sprendimą 2008/477/EB naudotis 2 500–2 690 MHz dažnių juosta visose kitose vietovėse, išskyrus Korsikoje, šia juosta ten bus galima naudotis nuo 2014 m. gegužės 31 d.

3 straipsnis

Pirmąją Sprendimo 2008/477/EB įgyvendinimo ataskaitą Prancūzija pateikia iki 2012 m. sausio 1 d., antrąją – iki 2014 m. gegužės 31 d.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.

Priimta Briuselyje, 2009 m. spalio 6 d.

Komisijos vardu

Viviane REDING

Komisijos narė

2009 m. prenumeratos kainos (be PVM, įskaitant paprastosios siuntos išlaidas)

<i>ES oficialusis leidinys</i> , L ir C serijos, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	1 000 EUR per metus (*)
<i>ES oficialusis leidinys</i> , L ir C serijos, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	100 EUR per mėnesį (*)
<i>ES oficialusis leidinys</i> , L ir C serijos, spausdintinė versija ir metinis kompaktinis diskas	22 oficialiosiomis ES kalbomis	1 200 EUR per metus
<i>ES oficialusis leidinys</i> , L serija, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	700 EUR per metus
<i>ES oficialusis leidinys</i> , L serija, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	70 EUR per mėnesį
<i>ES oficialusis leidinys</i> , C serija, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	400 EUR per metus
<i>ES oficialusis leidinys</i> , C serija, tik spausdintinė versija	22 oficialiosiomis ES kalbomis	40 EUR per mėnesį
<i>ES oficialusis leidinys</i> , L ir C serijos, mėnesinis kaupiamasis kompaktinis diskas	22 oficialiosiomis ES kalbomis	500 EUR per metus
Oficialiojo leidinio priedas, S serija (Konkursai ir viešieji pirkimai), kompaktinis diskas, leidžiamas du kartus per savaitę	daugiakalbis: 23 oficialiosiomis ES kalbomis	360 EUR per metus (30 EUR per mėnesį)
<i>ES oficialusis leidinys</i> , C serija. Konkursai	konkursų kalbomis	50 EUR per metus

(*) Egzempliorių kainos: iki 32 puslapių: 6 EUR,
33–64 puslapiai: 12 EUR,
daugiau nei 64 puslapiai: kaina nustatoma kiekvienu atveju.

Europos Sąjungos oficialųjį leidinį, leidžiamą oficialiosiomis Europos Sąjungos kalbomis, galima prenumeruoti bet kuria iš 22 kalbų. Jį sudaro L (teisės aktai) ir C (informacija ir pranešimai) serijos.

Kiekviena kalba leidžiamas leidinys prenumeruojamas atskirai.

Oficialieji leidiniai airių kalba parduodami atskirai, remiantis 2005 m. birželio 18 d. Oficialiajame leidinyje L 156 paskelbtu Tarybos reglamentu (EB) Nr. 920/2005, nurodančiu, kad Europos Sąjungos institucijos laikinai neįpareigojamos rengti ir skelbti visų aktų airių kalba.

Oficialiojo leidinio priedas (S serija. Konkursai ir viešieji pirkimai) skelbiamas viename daugiakalbiame kompaktiniame diske visomis 23 oficialiosiomis kalbomis.

Pateikę paprastą prašymą *Europos Sąjungos oficialiojo leidinio* prenumeratoriai gali gauti įvairius Oficialiojo leidinio priedus. Apie priedų išleidimą prenumeratoriai informuojami pranešime skaitytojui, kuris skelbiamas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Pardavimas ir prenumerata

Leidinių biuro leidžiamų mokamų leidinių galima įsigyti mūsų pardavimo biuruose. Pardavimo biurų sąrašą galima rasti internete adresu

http://publications.europa.eu/others/agents/index_lt.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) – tai tiesioginė ir nemokama prieiga prie Europos Sąjungos teisės aktų. Šiame tinklalapyje galima skaityti *Europos Sąjungos oficialųjį leidinį*, susipažinti su sutartimis, teisės aktais, precedentine teise bei parengiamaisiais teisės aktais.

Išsamesnės informacijos apie Europos Sąjungą rasite <http://europa.eu>

